

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI

C.H.P. nin 51 il başkanı sosyalizme
«Hayır» dedi. — Gazeteler —

Başkanlar — Hayır, hayır, hayır...
İnönü — Hayırdır inşallah!

1967 YILINDA:

15 milyon

Türkiye İŞ Bankası 1967 yılında, tasarruf sahiplerine, bugüne kadar tertip ettiği ikramiye plânlarının en büyüğünü sunuyor. Bir yılda dağıtılacak ikramiyelerin tutarı tam 15 MİLYON liradır:

130 APARTMAN DAİRESİ
5 ADET 100.000 LİRA
200 ADET 10.000 LİRA
400 ADET 5.000 LİRA
1000 ADET 1.000 LİRA

ayrıca 30 000 adet para ikramiyesi

Lütfen Not Eder misiniz...

15 MİLYON liralık ikramiyelerin ilk çekilişi için tasarruflarınızı İŞ Bankasında toplayınız.

Merakla beklenen ve 24 Martta yapılacak olan SERVET KEŞİDESİ için İŞ Bankasına yatırmış olduğunuz tasarrufları muhafaza etmelisiniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 5 * Başyazarı: Yusuf Ziya ORTAÇ * 25 Ocak 1967

Nasır!

TÜRKİYE'yi yalnız bilgi ile değil, yalnız görgü ile değil, duygulu insanlar gücü ile kalcındırabiliriz: Valisi duygulu, kaymakamı duygulu, bucak müdürü duygulu insanlar... Belediye başkanında geniş bir dünya ufku kadar ince bir gönül de arayacağız. Gözü, kulağı, burnu, beş duygusu nasırlanmış adam Türkiye'yi kalkındıramaz.

Kalkınma bir bütündür. Vidası, çivisi, çarkı eksik kalkınma olmaz. Karşımızda Ankara, İstanbul, Konya, Yozgat, Giresun değil de bir kadın, bir tek kadın var diyelim. Giydireyoruz bu insanı çağın bütün güzellikleriyle: Uzun, biçimli bacaklarına örümcek ağı ipek çoraplar.. Arkasına en ünlü terzinin makasından çıkmış bir gece tuvaleti.. Dudağına Paris ruj.. Ama bazı küçük şeyleri unutmuşuz: Kumaşın üstünde fabrikanın etiketi yapışık.. Vücut, aylardan beri banyo yüzü görmemiş.. Eller, manikürlü tırnaklarıyla bir cadı pençesi... Şimdi söyleyiniz: O ipek çorap, o sanatın parmaklarından süzülüş ipek tuvalet, o ruj, o masal çiçeklerinin kokuşu neye yaradı?..

Bizim işlerimizin çoğu böyledir. Hele şehirciliğimiz.. Hele İstanbul! Dâvâmı ispat için sayın Hâşim İşcan'ı örnek alacağım. O, hem en sevdiğim insandır, hem en görgülü, bilgili, güçlü İnsan.

İstanbul Belediye Başkanı, bir yıl kalmayan seçimlerde ister kazansın, ister kazanmasın, hemşehrilerinin daima kendisini gönülden anacağı büyük eserler bırakacaktır. Şu yeraltı geçitleri, şu Galata kulesi, şu Taksim yapıları küçümsenemez. İşcan bunları gırtlığına kadar borçlu bir bütçe ve her attığı adıma çelme takan bir Belediye Meclisi ile yaptı.

Ama, gözlüklerinin arkasından yalnız kendi hâyâl âlemini seyreden yumuk gözlerinin seyretmediği küçük şeyler, küçük ihmaller, küçük çirkinlikler var. Tıpkı, usta bir terzi eliyle ipeklere bürüdüğümüz güzelin yıkanmamış teni, kesiilmemiş tırnakları gibi...

Geçen akşam, Saraçhane geçidi ne yaklaşınca ne göreyim: Çirişli bir fırça o yepyeni kemere bir duvar ilânı yaptırmamış mı?

Bizde yeni bir salgın var: Duvar ilânı... Sayısı en çok yılmıylı geçmeyen fabrika, ticaret evi, okul, dans salonu, renkli renksiz, çoğu çirkin, çoğu kaba, çoğu âdi afişler bastırıp astırıyorlar.

Avrupa'nın her yerinde böyle ilânlar görürsünüz. Ama çirkinlikleriyle değil, güzellikleriyle yolunuzu keserler. Önünde durur, yüzünüzde mutlu bir gülümseme, tatlı tatlı seyredersiniz. Roma'da gördüğüm yeni çıkacak bir gazete ilânı hâlâ gözlemin önündedir. Paris'te gördüğüm, simsiyah saç demeti altından badem şekerli bir yüzün tek gözü hâlâ hâyâlimde yaşıyor. Ama bunlar,

bir otelln kapısına, bir apartmanın duvarına, bir çeşmenin mermerine, bir anıtın altına yapıştırılmamıştır. Belediyeye büyük gelir sağlayan panolar üstünde, çerçeveler içindedir ancak.

Adı ile, yeri ile İstanbullu vatandaşlarımızın lanetine sunacağım bir tanesini: Bu, şehrin her köşesinde kendisine müşteri avlayan «Ateş Dans Salonu» dur. Mavi, kırmızı basılmış küçücük, pis ilânlar, Beyoğlu'ndan İstanbul'a kadar, her yerde gözüme yapıyor: İran Başkonsolosluğunun bahçe duvarından tutunuz da Doktor Mazhar Osman'ın evine kadar...

Bu dans salonu, geçen akşam gözüme ilişiverdi: Beyoğlu'nda, arabaların durduğu İmam Sokağı'nda...

Bre İşcan neredesin? Bre Eminönü Belediye Müdürü, bre Beyoğlu Kaymakamı, bre Fatih sorumlusu, bre bu şehre hizmetle vazifeli vatandaşlar, Tanrı yüzlerinize iki göz takmadı mı sizlerin?...

Dediğim gibi, yirmiyi geçmeyen bu «İstanbul'u çirkinleştirme derneği» üyelerini birer birer cezalandıramaz, mahkemeye veremez misiniz?

Galata Kulesini eski güzeliğine

kavuşturarak şehre bir gelir kazandıralım. Bin teşekkür!... Taksim sitesi, Avrupalı açık hava kahvele-riyle bu yaz, şehirliye nefes aldırca- cık bir kuruluştur. Bin teşekkür!.. Yeraltı geçitleri unutulmaz bir me- deni hizmettir. Bin teşekkür... Ama milyonlara mal olan büyük başarı- lar, şu söylediğim, hem de zahmet- siz, hem de masrafsız hizmetlere niçin engel olsun?...

Küçük ihmaller, küçük çirkinlik- ler bu kadar mı?.. Şişhane'yi çıkın- ca karşınıza dikilen Beyoğlu Kay- makamlığına bir göz atınız: O ne pis, o ne bakımsız, o ne devlet hay- siyetini kirlüten bina... Hangi va- tandaş, saygısı zedelenmeden glrer bu kapıdan?... Tam tepesinde, yoku- şa bakan bir saat: Sabah, dokuzda geçerken bakınız: Bir!... Öğle üstü onikide bakınız: Bir!... Akşam altıda bakınız: Yine bir!... Duygulu bir kaymakam, duygulu bir Belediye müdürü onarmanın, düzeltmenin ça- resini arar ve bulur. Bulamazsa «Ben bu çatı altında çalışmam» der, çekilir!

İstanbul'u sevmek gibi mutlu bir derde tutulmuşum. Onu çirkinleştiren her saygısızlık benim yürek ya- ram. Bakıyorum: Taksim'den Dol-

mabahçe'ye inen yolun kıvrımında mermerin dantelâ olduğu bir oyma eser, bir sebil, bir küçük mezar çer- çevesi... Altı yıldır, bir gün yapılır, üç ay yapılır. Nedir bu?.. Neredesin Evkaf?...

Ötede, Kabataş iskelesi karşısın- da yine bir güzel sebil. Hantal ma- saları, çirkin sandalyeleri ve yüzü- ne çakılmış teneke lâmbaları ile güzelin çirkinini... Burası turistik eş- ya satan, içinde yabancı dil bilir iki kızımızla bir «Yol Gösterme Büro- su» olamaz mıydı?... Neredesin Ev- kaf?...

Karşıda, Sinan'ın tek minarell şâheseri. Giriş kapısının yan cep- hesinde, hâlâ geçen bayramdan ar- tık «Kurban derilerinizi Kızılay'a ve- riniz» ilânı... Neredesin Evkaf!...

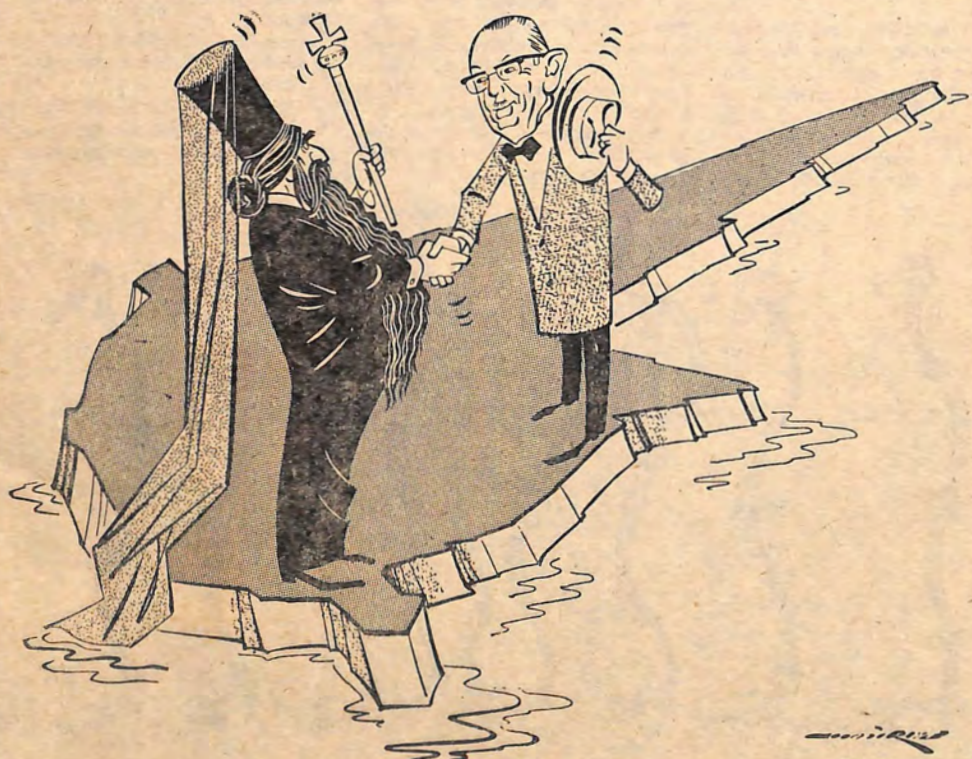
Biz, devlet eli ile vatandaş şeh- ri çirkinleştirme yolu gösteriyoruz: Dört yılda bir yaptırılan seçim a- fişleri için, Eminönü'nde neresi kır- mızı karelere bölünmüştür biliyor musunuz?... O Türk mimarlığının sayılı yüzaklarından biri olan Yeni Camii'nin hünkâr mahfili duvarı!

Medenî insan kimdir, bilir misi- niz?... Çirkinlikten rahatsız olan, a- cı duyan, eti koparılmışcasına canı yanan insan!

Masal güzeli İstanbul böyle ida- reciler istiyor. Beş duygusu nasır- laşmış maaşçılar değil!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Makarios'un babası öldü.. — Gazeteler —

Çağlayangil — Allah kavuştursun ekselâns!

SMOKİNGLİ KÖY

Muzaffer İzgü

DOĞU Anadolu'da bir köy vardır. Öyle bir köydür ki burası, haritaya mikroskopla baksanız göremezsiniz. İsmine, ne derlerse desinler, benim hatıralarım arasında bu köy, «Smokingli Köy» olarak geçer.

Karım bir eşiğin üzerinde, ben bir eşiğin üzerinde, eşyalarımız iki katırda, ilçeden yola revan olduk... Öğretmenliğe gidiyordum bu birkaç haneli köye... O ranın çocuklarını yetiştirecek, onlara hayatları boyunca görmeyecekleri, elektrikten, doktordan, tren ve otomobilden bahsedecek tim...

Mihmandarımız onsekiz yaşlarında bir gençti. Yüzüne bakınca başını çeviriyor, sorunca cevap vermiyordu. Yola çıktığımızdan ancak dört saat sonra bu delikanlının Türkçe bilmediğini öğrenebildim.

Altı saat sürdü yol. Sonra, iki dağın arasında, sırtını bir tepeye dayamış Smokingli Köy'e vardık. Köylü bizi yarım saat öteden karşılamıştı. Ama tekml smokingli olarak... Hanım da, ben de şaşkınlıktan az daha eşekten aşağı yuvarlanacaktık. Bu dağ başında, bu unutulmuş Doğu Anadolu'da, bu perişan diyarda köylüler smoking giysinlerdi ha! Ne görülmüş şeydi, ne de duyulmuş... Muhtar eşiğine yaklaşıp:

— Hoş gelmişsen beg, dedi.

— Hoşbulduk muhtar efendi, dedim.

Sonra sırasıyla, smokinginin yırtmacını dalgalandıra dalgalandıra tüm köylü elimizi sıktı. Benim gözüm, ne yüzlerdeydi, ne de ellerde. Boyuna smokinglere bakıyordum. İçlerinde tek tük ihtiyarların smokinglerinin ucu yer i öpiyorduydu da, öyle usta

bir terzinin elinden çıkmıştı ki bu smokingler, hokka gibi oturmuştu vücutlara... Hanıma yavaşça:

— Bak, bak şu adamın kiravatına, papyon, hem de en iyisinden, dedim.

— Ya sen şuna baksana, kolumdaki düğmeler gümüş olsa gerek.

Daha fazla köylüyü kuşkulandırmamak için muhtarla konuşmağa başladım. Ama ne yalan söyleyeyim, bu kadar smoking arasında kendi kolu yenmiş, pantolonu bel vermiş kıyafetimden utanmıştım.

— Nasılsınız köylü kardeşlerim?... diye bağırdım.

İçlerinden birkaç kişi, sağol, dedi. Muhtar:

— Gusura bakma beg, bunların çoğu Türkçe bilmez de... diye özür diledi.

Biz o akşamı muhtarın evinde geçirdik. Muhtar, evinde bile bu tören elbisesini giyiyor, gerine gerine bağdaş kuruyor, smokingin üzerine dökülen yoğurdu ise, elinin tersiyle siliyordu.

Gece oldu. İki göz odanın birinde kadınlar yattılar. Biz de muhtarla öteki odada yattık. İnanır mısınız, muhtar yatağa bile smokingle girdi.

— Aman Yârabdim, ne saygılı, ne görgülü insanlardı bu köyün ahalisi. Misafirinin yanında yatağa bile smokingle giriyorlardı...

İçime öyle bir kurt düştü ki, ne o gün, ne de öteki günler soramadım bu smoking esrarını. Adamlar tarlaya gidiyorlar smokingle, inek güdüyorlar smokingle, camiye gidiyorlar smokingle... Ara sıra uzun siyah silindir şapka ile sağda solda gördüklerim oluyordu ama, ille de bu smokingler...

— Hanım patlayacağım, bu zavallılar yiyecek ekmek bulamazlar, nasıl olur da smoking giyerler?

— Yapma şekerim, şimdi sorarsan adamların izzeti nefesine dokunmuş olur. Brak, bir gün olur elbet öğreniriz.

Ama içim içimi yiyordu. Nasıl yemesin, adamlar bu metresi bilmem kaç lira olan kumaşı icabında mendil yerine kullanıyorlardı. Sümüğü akan, smokingin kuyruğuna yapışıyor, burnunu içine boşaltıyordu. Kahveci Reşo, bardakları smokingin ucuyla kuruluyor, çoban smokingle koyunlarını güdüyordu.

Bir gün okulda müzik dersi yapacaktık. Lâf olsun diye:

— Çocuklar evinde mandolin falan olan var mı? diye sordum.

Anlamamışlardı. Yüzüme baktılar.

— Dımdım dımdım, dedim.

35 Recep ayağa kalkarak:

— Dımdım yok ama öğretmenim, bizim evde bir ucundan üfürünce öteki ucundan inek gibi böğüren eğri büğrü bir boru var efendim.

Neyse ki okula gelen çocuklar bir ay içinde Türkçe konuşmasını öğreniyorlardı.

— Hadi al gel Recep, dedim.

— Bir kişiyle gelmez öğretmenim, yanıma bir arkadaş daha getirin.

On dakika sonra sınıfa öyle alâmet bir tuba (*) getirdiler ki, şaşkınlıktan donup kaldım. Tubanın geldiğini gören çocuklar:

— Efendim, bizim evde bunun daha büyüğü var!...

— Efendim, bizim evde buna benzer bi şey var!...

— Efendim, davul var!...

— Efendim, zil var!... dediler.

Yarım saat sonra sınıfın içi bando âletleriyle dolmuştu. Trompet, trombon, korno, flütler, klarnetler, kemanlar... İnanmazsınız, üç çocuk tıslaya tıslaya koskoca bir de harp getirdiler. Kimi üflüyor, kimi vuruyor, kimi tellere dokunuyor... Bir anda sınıfın içi ana baba gününe döndü. Ses ses ses!...

— Bırakın şu çalgıları, dediği mi hatırlıyorum. Sonra soruşturmaya giriştim:

— Kimin bunlar?

— Babamın efendim.

— Pekiyi, babanız bunu çalmasını bilir mi?

— Yok efendim, arasına ananın gavya edince babam gider bunu öttürür.

— Ya senin baban bu davulu çalar mı?

— Ramazanlarda efendim.

— Senin baban keman çalar mı?

— Yok efendim, onunla bizi döver.

— Ya bu flüt?

— Koyun güder onunla babam.

— Pekiyi, niye almış bunları babanız?

— Bilmeyiz efendim, ben çokukken bunun üstüne çıkıp at oynardım.

Paydostan sonra hemen muhtarın yanına koştum.

— Muhtar, dedim, biliyorum, çok ince zevklisiniz, yatağa bile smokingle giriyorsunuz, anlamadığım bir şey varsa, çalınmayan bu müzik âletlerinin her evde i-şi ne?

Muhtar gülererek:

— Biz onları çaldık, dedi.

— Çocuklar babalarımız çalmaz diyorlar ya?

— Otur öğretmen, otur da sana anlatayım. Bundan birkaç yıl evvelidi. Hani, belki hatırlarsın, gazatalar yazmıştı, bir filârmoni mi, hırlârmoni mi, her neyse, işte o adamlar otobüsnen İran'a gidiyorlarmış, orada gonser mi ne vereceğlermiş. Sonaa, bunları bizim köyden Deli Osman, Arap Memed, Kör Musdo, Kel Reşo şosedde pusu gurup bi güzel soymuşlar, amma adamların urubalarını varıncaya gadar. Senin anlayacağın, sonadan getirip bu urubaları bize sattılar. Unuttum, denesini onbeş mi, yirmi mi ne bangnota almıştık. İşte o gün bugündür eskitemedik gitti bu urubaları. Ne sağlammış, ne guvatlıymış... Yalnız ne varkim, bizim köyde candarma habarını alan ilk iş evine goşar, gara urubasını çıkarır... O davul zurnaları da beleş dağıtılar. Herkes bi dene aldı. Ben diyom ki, şayet sen biliyorsan, bi mızıkâ takımı gurulum diyom. Ne dersin ha?...

Hiçbir şey demedim. Kasabanın yolunu tuttum.

Muzaffer İZGÜ

(*) Nefesli müzik âleti.

Solucan ihraç edeceğiz. — Gazeteler —

Yazısız

Parmaklık!

Vali Konağı Caddesinden Dolmabahçe'ye bir yol iner: Spor Sarayı'nı ve Stadyomu sağına alarak...

Bu yol üstünde, eski Belediye Başkanı Necdet Uğur, kısa hizmet zamanı içinde, güzel bir çocuk bahçesi yapmaya başlamıştı. Bitiremeden ayrıldı.

Ama yerine gelen Hâsim İşcan olgun adamdı çok şükür. Benden evvel başlanmış işe devam etmem demedi, Opera bina-

sında kötü örneğini gördüğümüz gibi.

Başlanmış işe devam etti ve aşağılara doğru, göz ve gönül dinlendirici bir bakımlı yeşilliği yürüttü.

Başlayan da sağ olsun, bitiren de!

Yalnız, son günlerde bu yeşil sahanın etrafına bir kademeli duvar çekilmeğe başlandı: Hafif morarmış, beyaz damarlı mavi taşlardan, kabanın güzeli bir duvar.

Geçerken gözümüz takılıyor, düşünüyoruz: Neye çekiliyor bu duvar?... Acaba daha güzel mi olacak?... Yoksa uzanıp giden tatlı yeşilliği boğacak mı diye?

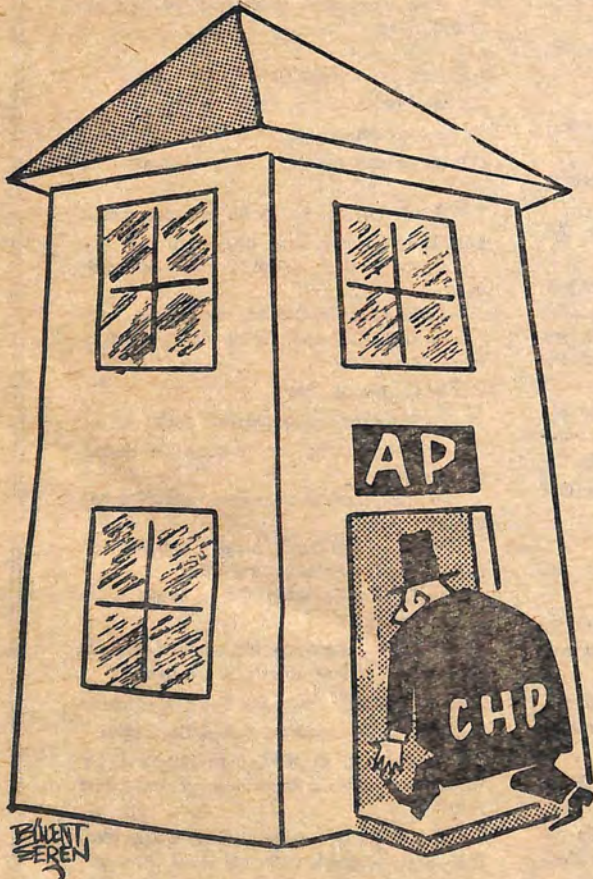
Sonra, yine kendi kendimize bir teselli buluyor: «Belki yağmur suları ile toprağın akması içindir» diyor, avunuyorduk!

Son günlerde bir de ne görelim: Duvarların üstüne, upuzun, çipçirkin demir parmaklıklar dikiliyor mu?...

Nedir bu hapishane merakı?... Otu parmaklık içine al, çiçeği parmaklık içine al, ağacı parmaklık içine al... Şehrin yemyeşil, hür bahçelerine bile bir zindan manzarası ver... Anlayamadık gitti...

A sevgili İşcan, elinden gelirse, Dolmabahçe Sarayının o bulutlara değen duvarlarını yıktır, güzelim caddeyi mavi denize kavuştur. Ama, yaptırdığın bahçeleri demir parmaklıklar içine hapsetme!

C.H.P. Yönetim Kurulu raporlarında A.P. methediliyor. — Gazeteler —

Gidişat!

— Hırsız mı?..

— Yok, evin begi.. Hizmetçi kızın odasına «yumuşak iniş» yapıyor!..

Yok yok!

«Yüce dağ başında kar var, duman yok»
Bizim oduncuda din yok, iman yok!

Kereste müdürü çok endişeli:
Gezdiği dağlarda ot yok, orman yok!

Teknemiz delinmiş, kürekler kayıp,
Fırtınaya karşı emin liman yok!

Yakın dediğimiz yollarda bile
Eşkiya şerrinden zerre aman yok!

Diyorlar herkese kazanç servet var,
Belki vardır ama muntazaman yok!

Yem borusu ile sükün sağlanmaz,
Anbarda bir avuç arpa, saman yok!

Kimi Azrail'e meydan okuyor,
Bizim nezlemize bile derman yok!

Memur «personeli» bekliyor ama,
Bu husus hakkında henüz ferman yok!

Uzaktan hoş gelir davulun sesi,
Fasıl heyetinde kanun, keman yok!

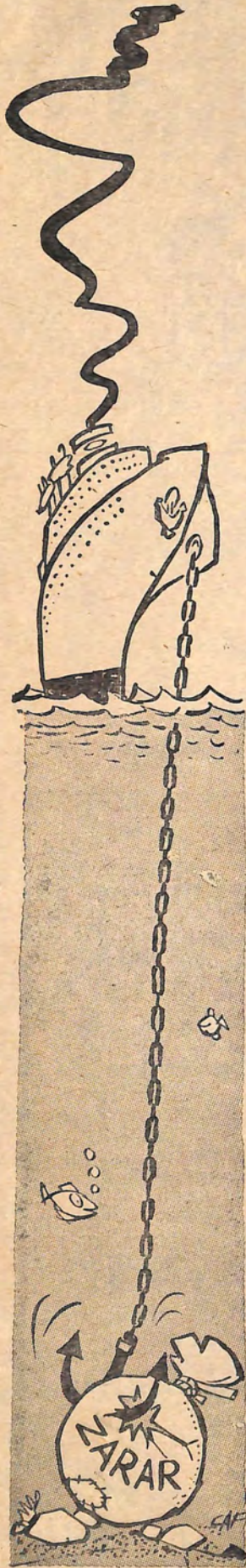
Kaçmak yığıldıktır kavga yerinden,
Madem tabancan yok, madem kaman yok!

Başımızdan büyük işlere girdik,
Eğlenceye, aşka bile zaman yok!

(Dadaloğlu) mutlu çağda yaşamış,
Bu zamanda «Taşı delen Kirman» yok!

«Mühür kimse ise Süleyman odur»
Biz de diyemeyiz bir «Süleyman yok!»

Salâhattin KUTLU

Demirledi!

Geçmiş Zaman Olurken...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Saraçoğlu ile bir akşam

SARAÇOĞLU Şükrü beyle ben, Bizim Yokuş'ta tanıştım: O günlerde Ali Naci Karacan İkdâm gazetesini çıkarıyordu ve Mahmut Esat Bozkurt, Cemal Hüsnü Taray, Şükrü Saraçoğlu, gazeteye sermaye koyanlardandı. Galiba, Mahmut Esat üçbin, Cemal Hüsnü beş bin, Şükrü Saraçoğlu da yedibin lira yatırmıştılar.

İlk adımda, İkdâm, Türkiye'nin ikinci gazetesi olmuştu: Birincilik Cumhuriyet'te idi. Biraz sonra, başbaşa geldiler Yokuş'ta, sanırım bir ara geçer gibi de oldu.

Makale yazarı, Celâl Nuri beydi. Günün sayılı şöhretlerinden, fıkrâ yazarları, Ahmet Haşim ile ben. Sağlık sütunu Fahrettin Kerim Gökay'da idi. Tarihi romancısı da Nizamettin Nazif...

İşte, rahmetli Saraçoğlu ile o günlerde tanıştık. Ali Naci, Saraçoğlu, Ahmet Haşim, ben, öğle yemeğine gitmiştik, Sirkeci'deki meşhur Hüsn-ü Tabiat Lokantası'na...

Ali Naci'nin tatlı şakalarından öğrendik ki, Saraçoğlu'nun eli son derece sıkıdır. Bir ara, Naci, gizli bir göz kırpışla:

— Beyefendinin davetlisiyiz!

Deyince, Saraçoğlu garsona seslenmişti:

— Oğlum, benim paltomu getir!...

O güzel, o Bizim Yokuş'un birinci gazetesi İkdâm, harf inkılabında battı.. Saraçoğlu'nun yedi bin lira sermayesiyle beraber.

Öbür ortaklar aldırmadılar pek. Ama Saraçoğlu âdeta hastalanmıştı.

Mahmut Esat Bozkurt, ara sıra:

— Şükrü, diyordu, sana çok çok selâmı var, Ali Naci'yi gördüm bugün!

Saraçoğlu, gözleri çivi çivi arkadaşının yüzüne çakılarak yerinden fırlıyordu:

— Vallahi yalan... Beni üzme için uyuruyorsun!

İsviçre'den, arkadaşları ile döndükleri gün, ne kadar canlı, ne kadar kendi kendini aşmaya hevesli bir genç aydıdı... Sonra, ne oldu bilinmez, bir iç çöküntüsüdür başladı, her gün artan...

Başbakanlık, tam bir istirahat koltağı olmuştu onun için... Misafir kabul ediyor, kahve içiyor, sigara tellendiriyor, lâf atıyordu.

Meclise geldi mi, yeri toplantı salonu değil, merdiven altı idi.

Peykeye otururken:

— Kahveyi kimden içiyoruz? idi ilk sözü...

Bunu şaka diye söylerdi ama sahi idi. Kendisinin keseye davrandığını hiç görmedim!

Meraklarından biri, yasemin ağızlıktı Saraçoğlu'nun. Bir ağızlığı, yalnız bir gün kullanırdı.

— Arkadaşların hediyeleri olmasa, batırarak bu ağızlık masrafı beni, derdi.

Sahiden de, yakın dostları, İstanbul'a gidip geldikçe, ona bir paket ağızlık getirirdiler.

Bir gün, İbrahim Alâeddin Gövsa ellî çu-

buk birden hediye etmişti ona...

Sigarayı çok güzel içerdi Saraçoğlu. Büyük, uzun parmaklı, kehribar elleri vardı. Ne erkekçe tutardı ağızlığı. Ne tatlı çekerdi nefesi, ne ağır ağır, sindire sindire bırakırdı dumanı...

Meclisin kavgalı bir oturumundan sonra, yine merdiven altında kahvelerimizi içiyorduk. Ankara akşamları, evi olmayanlar için hazine. Ben o hüznü yıllarca tadanlardanım. Karşıdaki otelim, bir hapishane gibi görünürdü bana...

Konuşma bitmesin, sabaha kadar sürsün istiyordum o akşam.

Merdiven altında üç kişi kalmıştık: Başbakan Şükrü Saraçoğlu, Orhan Seyfi Orhon, ben...

Coşmuştu Saraçoğlu, ama ne, ne coşmuş... Fikret'in Tarihi-i Kadim'ini okuyorduk birimiz bırakıp birimiz başlayarak... Sonra, Halûk'un Vedağı... Sonra Ferda... Sonra, Halûk'un Amentüsü:

Bir gün yapacak fen şu siyah toprağı altın, Her şey olacak kudreti irfanla, inandım!

Saraçoğlu Fikret'i tadyordu, seviyordu, o büyük meşalenin ışığında âdeta pervaneleşiyordu.

Hele, Promete'yi okurken, kendinden geçiyordu artık:

Kalbinde her dakika şu ulvi tahassürün, Minkar-ı âteşini duy, daima düşün:

Onlar niçin semada, niçin ben çukurdayım? Gülsün neden cihan bana, ben yalnız ağlayımı!

Fikret bitince, başka bir dünyaya girdik, Lâle Devri'nin, Nedim'in dünyasına...

Önce gazeller, şarkılar, sonra Hamamiye...

Gece iyice bastırmıştı. Saraçoğlu:

— Çocuklar, dedi, haydi birkaç kadeh atalım Süreyya'da!...

İçimiz hazırda buna...

— Teşekkürlerle beyefendi, dedik...

Ama Saraçoğlu, hiç ummadığım duygusuz bir sesle:

— Sahi sandılar da amma sevindiler ha! demesin mi?

Yüzüm, nasıl bıçak bıçak çizilendi bilmem. Adeta tırmıklaşan sesimle:

— Beyefendi, dedim, lütfen benim misafirim olunuz!...

O dakika, karşımda bir başka Saraçoğlu belirdi, şu ara sıra Meclis kürsüsünde:

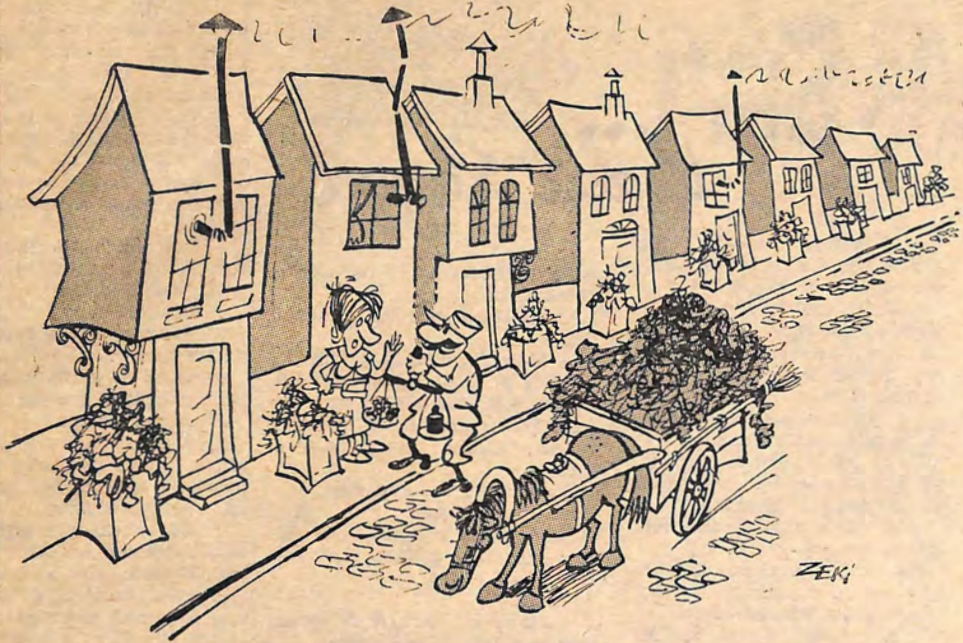
— Şükrüüü!... Sen bir saraç'ın oğlusun!

Diye aktör nutukları çeken Saraçoğlu:

— Ortaaaç, diyordu, öyle lüzumsuz hovardalıklar yapma... Hayatta en güvenilir dost paradır!

Orhan Seyfi, şaşkın, üzgün, evine gitti. Ben, önümde titrek ışıklı bir mum, Süreyya'da geçirdim geceyi, kadehimi yudumlayarak!

Çöpler zamanında alınmıyor... — Gazeteler —

— Haksızlık olmasın.. Her evden ikişer kilo alıyorum!

Çöp fabrikası bu yıl faaliyete geçecek.. — Gazeteler —

Bir fabrikatör!

Morel!

Sultanahmet Ticaret Lisesinde bir öğrenci «Yuh» çekmiş. Arkadaşına bile çekse, ayıp... Üstelik kendisine kırk not veren matematik öğretmenine çekmiş!... Daha da üstelik Türkân Tombultürk adındaki bayan öğretmene çekmiş!

Bu saygısızlığı sineye çekemiyen müdür başyardımcısı Faruk Morel, gençleri kindorda toplayıp sormuş hepsine birden:

— Kim çekti yuh'u?...

Tıss!... Gençlerde ses yok! Haaa, yuh çekmek çirkin ama, suçlu arkadaşını, arkadaşlık ahlâkına sığmaz bir boşboğazlıkla haber vermek de güzel!

Morel, bu okulda otuzüç yıllık öğretmendir. Başına böyle şey gelmemiş hiç...

Galiba hepsini sıra dayagından geçirmiş birer birer...

Kendisi işi hafifleterek: «Biraz okşadın» diyor...

Acaba nasıl okşadı dersinizi?... Bir kere eline bakmalı üstadın. Sahiden soyadı gibi mor el ise tamamdır!

Mâlûm ya, bir kişi değil, beş kişi değil, kırk kişi bu... Okşayan ele bakınca renginden belli olur...

Fazla eğilmeyin

Bakan Deriner, İstanbul'un su meselesine ciddiyetle eğilmiş!

Bizden dostça bir tavsiye: Aman fazla eğilmeyin sayın Deriner. Bu konu, ummayacağınız kadar derindir. Sonra zatı devletlerini kim kurtarır?

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Çıra gibi

Memurların kanunlaşan avansı, Ocak içinde verilecektir.

Avansı anladık. Avansın kanunlaşmasını da anladık... Yalnız «Ocak içinde» verilmesini anlayamadık. Gene yanan memurlar mı olacak yoksa?

SALI

Sahicisi aranıyor

İkibuçukluğu, beşliği, onluğu, elliliği, beşyüzlüğü derken kalpazanlarımızın gayreti sayesinde sahte bin liralık da bulunmuş.

Şu paraların bir de sahicisini bulsak, ne olurdu sanki?

ÇARŞAMBA

Bildiri

Bir hafta devam eden görüşmeler sonunda, C.H.P. Parti Meclisi bir bildiri yayınladı: «C.H.P. aşırı sağ ve aşırı solun karşısındadır.»

Anlaşıldı anlaşıldı... 1950 den beri olduğu gibi, C.H.P. yine ortada kaldı!

PERŞEMBE

İki haber

Eski Maliye Bakanı Melen, «Hazinesinin soluğu kesildi!» derken, gazeteler ilân ediyor: «Fransız şarkıcısı Arnavur 150 bin liraya İstanbul'da bir konser verecek!»

Pekiî, bu konserin karşılığı olan 150 bin lirayı şarkıcıya kim verecek? Hazinesinin soluğu kesilmiş bulunan ülkenin insanları.. Haydi hayırlısı!

CUMA

Yakıştırma

Hatırlarsınız, bir C.H.P.'li, partisinin propagandasını yapmak için bir süre önce, oto-stopla yurt gezisine çıkmıştı. Gezisini tamamlamış, anılarını Cumhuriyet gazetesinde yayınlamaya başlamış. Şoför dili, kendisini pek duygulandırmış olacak ki, yazısının birine şu başlığı atmış: Al şu ördeleri yukarıya!

Önemsememesi gerekirdi. Bildik bileli yolda kalan vatandaşın adı, şoför dilinde ördektir, şehirde yaşayan vatandaşın adı da esnaf dilinde kazı!... Birbirine insanca davrananlar işte bu sebeple az!

CUMARTESİ

Altındaki huysuz

Ecevit, «Demokrasi C.H.P.'nin üstündedir» demiş.

Arada bir, «Demokratik rejim oturacaktır» gibi demeçler verilmesinin nedenini şimdi anladık. Demokrasi oturacak, oturacak ama, C.H.P. huysuz! O altta debelendikçe, üstündeki demokrasi boyuna sallantı geçiriyor!

PAZAR

Yaş 14

14 yaşında bir çocuk ok, yay, tüfek, tabanca ve bıçakla üç arkadaşını öldürdü!

Allahtan eline hafif silâhlar geçmiş. Ya bir de tank gibi, top gibi silâhlar da bulaydı... Garanti dünyayı üçüncü harbe götürürdü!

Benim Değil Sizin

Vedat Saygel

YENİ evlenmiş, fakat başımı zı sokacak iki odacık bula-mamıştık. Tam ümidimizi kestiğimiz bir sırada, bir dostun aracılığı ile tanıştığımız Kâmil bey yedi göbek öncesinden kal-ma, bahçeli, üç katlı evini ikiyüz elli liraya bırakınca, karım da, ben de, neredeyse sevinçten gö-bek atacaktık!

— Ev yaparla yuva kurana yardım etmek, insanı görevimizdir, dedi Kâmil bey. İşte size sa-ray gibi müstakil bir ev. Benim soyum iki padişah, yedi sadra-zam, üç büyük savaş görmüş bu evde. Ben, işgal kuvvetlerini, Kur-tuluş Ordularını, Cumhuriyeti, Demokrasiyi gördüm. İnşallah sizler de memleketin kalkındığı, Personel Kanununun çıktığı, İs-tanbul'un çöp ve su derdinden kurtulduğu günleri görürsünüz.

— Ohoo, dedim, yüz yıl yaşa-sak, o dediklerinizi yine de gö-remeyiz!

— Görürsünüz görürsünüz, ev daha çok dayanır... Yeter ki siz dişinizi sıkıp yaşayın.

Ne iyi insanlar vardı şu yeryü-zünde... Evi görmedik bile. Eş-ten dosttan bulup buluşturdu-ğum paralarla bir yıllık kira be-deli olan üç bin lirayı peşin say-dık, üç beş parça öte-beriyi de bir kamyona atıp, hemen o ak-şam taşındık.

Kâmil bey:

— Evin huyunu suyunu bilmez-siniz, dedi. Taşınmanıza seva-bıma yardım edivereyim.

Allah razı olsun geldi. Yoksa kapıda kalacaktık. Kilidi açmayı bir türlü beceremedik. Kâmil bey kan ter içinde uğraştığımızı görünce:

— Öyle olmaz, dedi. Bakın, böyle açacaksınız. İşte...

Tahta basamağın altına elini sokup, kocaman bir demir çıkar-dı. Karım hayretle sordu:

— Kilide anahtar yerine bunu mu sokacağız?

Kadıncağız hayatında hiç müs-takil ev görmemiş ki... Demiri nereye sokacağını ne bilsin?

— Hayır, dedi Kâmil bey. Ba-kın, böyle yapacaksınız.

Demirin ucunu kapının altına soktu, kaldırım kenarından aldı-ğı iki parke taşı destek yapıp, aşağı doğru bir yükledi, kapı «Tık» diye açıldı!

Karı-koca ikimiz birden:

— Aaa, dedik, ne kolaymış!

— Hem kolay, hem de garan-tilidir, dedi Kâmil bey. Şu demir elinde olmadıktan sonra ne dost girebilir bu eve, ne de düşman!... Ordu gelse kapıda kalır. Ama gene siz bilirsiniz. İlerde arzu ederseniz bu kapının yerine bir demir kapı yaptırır, bu kilidin yerine daha pahalı bir kilit de taktırabilirsiniz. Ev benim değil, sizin. Zevkiniz neyi emrediyorsa,

bana sormadan evi o biçime so-kabilirsiniz.

Karanlıktan adım atılacak gibi değil.

— Elektrik, diyecek oldum.

— Tabii, dedi Kâmil bey. Ev benim değil, sizin. Elektrik ister-seniz getirirsiniz bir tesisatçı, üç günde tepeden tırnağa donatır binayı.

Bir yandan eşyaları mum ışığı-nda kapının içine taşıyoruz, bir yandan kendi aramızda Kâmil beyi öve öve göklere çıkarıyo-ruz.

Karım:

— Ah ne iyi adam, diyor. Şaka maka evi bize bağışlayıverdi.

O konuştukça, benim koltukla-rım kabarıyor:

— Nasıl bir insan olduğunu ilk görüşte anlamıştım, diyorum. Yoksa kiralara mıydım evini? Be-dava verse tutmazdım!

Kâmil bey:

— Evi de gezdirecektim ama, dedi, bu karanlıkta tehlikeli iş-ler yapmaya gelmez. Siz de faz-la dolaşmayın, yatın hemen. Ya-rın gündüz gözü ile, eşyayı daha kolay yerleştiririz.

İyi geceler dileyip gitti. Biz de mum bitmeden divanın birini ol-duğu yerde hazırlayıp yattık. Yattık ama, uyku tutmuyor! İçi-mizde müstakil bir eve taşınma-nın sevinçli, uçuyoruz!

Bütün gece hayalimizde eşya-ları katlara böldük, bahçeyi dü-zenledik, eve elektrik getirdik, sabahı güç yaptık! Gün ışımak üzereydi. Dalmışım. Kaç dakika kestirdim bilmiyorum, karımın çığlığıyla yerimden fırladım!

— Ayol burası oda mı, diye a-vaz avaz bağırıyordu karım.

Uykulu gözlerle şöyle bir çev-reme bakındım, oda desek, oda değil, hol desek hol değil, mut-fak, banyo desek hiç değil! Bir enkaz yığınının ortasındayız san-ki!

— Bağırma be, dedim, milleti ayaklandıracağını! Odaya benzer tarafı var mı bunun?

— Peki, ne?...

Şu kadın milleti de amma yay-garacı oluyor.

— Yahu, bu görüp de bir şeye benzetemediğin müstakil ev!

Boynuma sarıldı:

— Kusura bakma şekerim. Müstakil ev, müstakil ev diye ko-nuşmalar arasında hep duyardım da, hiç görmemiştım.

— Bilmemek ayıp değil şeke-rim, takıldığın noktaları bana sor. Böyle iskelet halindeki ah-şap evlere, müstakil ev derler.

— Ama hani saray gibi sağlam bir ev olduğunu söylemişti Kâ-mil bey?

— Sağlamlığına sağlamdır da... Müstakil ev hakkında benim de fazla bilgim yok ki, karımı ay-dınlatayım...

— Eee?...

Bakışlarım sağda solda, bir ö-zellik arıyorum:

— Yalnız döşeme gibi, bölme gibi, tavan gibi şeyleri yoktur bu müstakil evlerin.

Bu sırada hısr gibi Kâmil bey yetiştı:

— Nasıl, memnun musunuz?

Karım gülümseyerek cevap verdi:

— Teşekkür ederiz. Eviniz ba-yağı şirînmiş.

— Ev benim değil, sizin, dedi Kâmil bey. Ben yalnız aydan aya kirasını peşin alacağım, o kadar. Evi dolaştınız mı?

İkimiz birden cevap verdik:

— Hayır.

— Gelin ben gezdireyim.

— Ah ne iyi, ne babacan bir adam!

— Bakın, dedi Kâmil bey, bu-rası tuvalet.

Bütün dikkatimi toplayıp, gös-terdiği kümesi andıran yerde tu-valeti ararken, karım:

— Evet, dedi, müstakil evlerin tuvaleti böyle olur!

Benim pek akıllım yatmamıştı ama, olur mu olur!

Kâmil bey devam etti:

— Hani tuvaletin pek önemi de yok ama, içinde oturanlar sa-ğı solu kirletmesinler diye böyle bir yer ayırmıştım. Ev sizin... İsterseniz ilerde daha güzel, da-ha modern bir tuvalet de yaptı-rabilirsiniz.

Bu kadar iyi kalbli, bu kadar hoş görür insan kırılır mı? Sö-zleşmişcesine ikimiz birden cevap verdik:

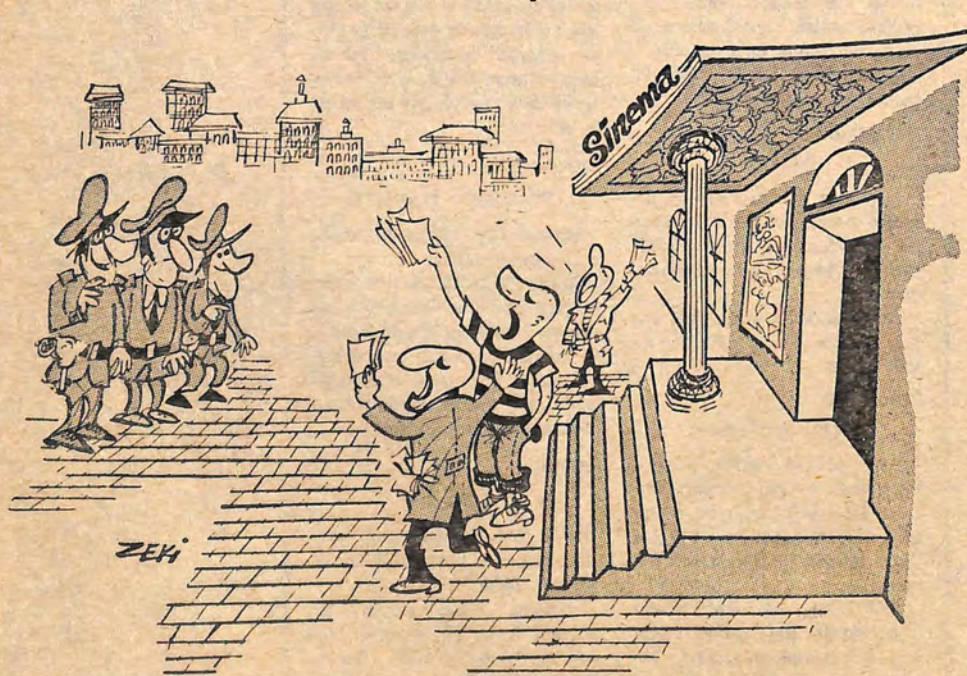
— Onu biz hallederiz.

— Sonra... Bakın burası birin-ci kattır. Bölmeleri yok ama, is-terseniz gereken yerlere duvar çektirip, oda oda kullanabilirsi-niz.

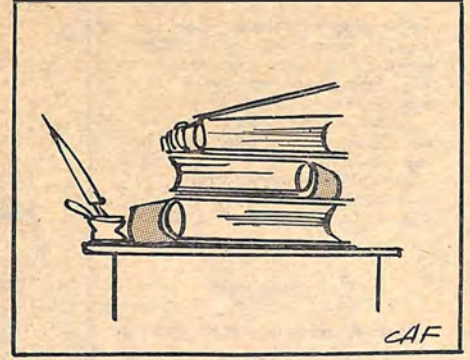
Karım:

— Evet, iyi olur, dedi. Birkaç

Polis bilet karaborsacılarının saqlarını kesil!... — Gazeteler —

Polis — Bir hafta sonra gelem muavin bey, daha saqları uzamamış!...

Talebeler yürüyor...

bin lira harcadık mı, üç oda bir hol kazanmış oluruz.

— Biraz dikkatli çıkın merdivenleri... İkiniz bir basamakta durmayın. Hah, burası ikinci kat...

Karım adımını atacak oldu, Kâmil bey önledi:

— Aman kızım dur. Biraz dikkat etmezsen bütün emeklerin boşa gider, kendini yeniden zemin katta bulursun!

Sonra bana döndü:

— Sizin yerinizde olsam, önce şu döşemeleri değiştirirdim. Gerçi ev sizin... Beni ilgilendirmes ama, bir kaza falan olmasın diye söylüyorum!

Karım eğildim:

— Şu Kâmil bey insan değil, melek şekerim, dedim.

— Evet ama, neden tekrarlamamın gereğini duydu?

— Baksana evinin stilini bile değiştirmemize izin veriyor.

— Ah ne iyi insan...

— Paramız olsa, dediklerinin hepsini yapardık değil mi?

— Gene yaparız şekerim.

— Nasıl?

— Nikâhta bana takılan öte beriyi, çeyizimi, birkaç parça da eşya satar, gönlümüze göre bir ev yaparız burasını.

— Sen bir meleksin!

Üçüncü katta Kâmil bey:

— Aman çatıyı değiştirmeyi ihmal etmeyin, dedi. Birden kış bastırırsa, yaza sağ çıkamazsınız. Tabii gene kendiniz bilirsiniz. Ev benim değil, sizin. Bahçeyi de görmek ister misiniz?

Karım atıldı:

— Evet.

— Haydi kızım git pencereyi

İdareciler futbolcuları baklava ile besleyecekler...

— Baklavadan bıktım abi, biraz da dilberdudağının tadına bakayım!...

Dersler yürümüyor!

aç, sarkmamak şartıyla bir bak, çekil!

Ben de gidecek oldum, kolumdan çekti:

— Sen dur. İkiniz birden gidecek olursanız, evin dengesi bozulabilir.

Karım sordu:

— Gördün mü kızım?

— Baktım ama, pek bahçeye benzer bir şey göremedim!

— Görürsün, görürsün... Şöyle dikkatlice bak... Keçi yolu gibi bir şey...

— Hah, gördüm!

— Orası da bahçeniz işte! Gülegüle oturun artık.

Ne iyi insanlar var dünyada. Evi tutalı sekiz ay oldu. Bir gün oturamadık içinde... Oturamadık ama, kabahat ne evin, ne de Kâmil beyin... Karı koca ikimiz birden mutfağa girdiğimiz bir akşam ev, arkamızdaki apartmana yaslandı! Başka ev sahibi olsa bağırır, çağırır, insana yapmadığını komaz değil mi? Kâmil bey buna da anlayış gösterdi.

— Ev benim değil, sizin, dedi. İsterseniz İmar Müdürlüğüne başvurup, gereken izni alın, tepeden tırnağa gönlünüze yeniden yaptırın evi!

Üstelik evi desteğe almamız için iki tane de kalas hediye etti. Siz olsanız bu kadar insanîyetin altında kalır mısınız? Biz de karşılık olarak binanın bu yıla ait vergisini ödedik, neyimiz varsa satıp, evi yarı kârgir hale getirdik. Şimdi son sıvası yapılıyor. O da bitince içine girip, kontratımız bitene kadar rahat rahat oturacağız inşallah!

Vedat SAYGEL

~~ALMAN~~ ALMAN

Yaramaz

Karı koca, yatmadan önce yaramaz çocuklarına iyi öğütler vermek istiyorlardı. Çocuğa bir kaç defa seslendiler. Cevap veremeyince annesi, kocasına döndü:

— Bu yaramaz çocuk, çağırınca gelmiyor, büyüyünce ne olacak bilmem?..

Koca, hemen cevap verdi:

— Düşündüğün şeye bak: Garson olacak garson!...

Cesareti yok

Patron, memuru yanına çağırdı:

— Aydın, bu ay üçüncü defadır avans alıyorsun!

Genç memur, ezile büzüle:

— Öyle efendim, dedi. Ne yapayım, bizim hanım durmadan para istiyor.

— Bu parayı nereye harcadığını sorabilir miyim?

— Evet beyefendi, siz sorabilirsiniz ona, ama benim cesaretim yok!...

Çiçekler

O gün, opera müdürü yeni tanıştığı bir zatın genç hanımına rastladı:

— Hanımefendi! dedi, sizi görmek ne şeref! Bu geceki Figaro'nun düğününe gelir misiniz? Mevcudiyetinizle bizlere sonsuz gurur vereceksiniz!...

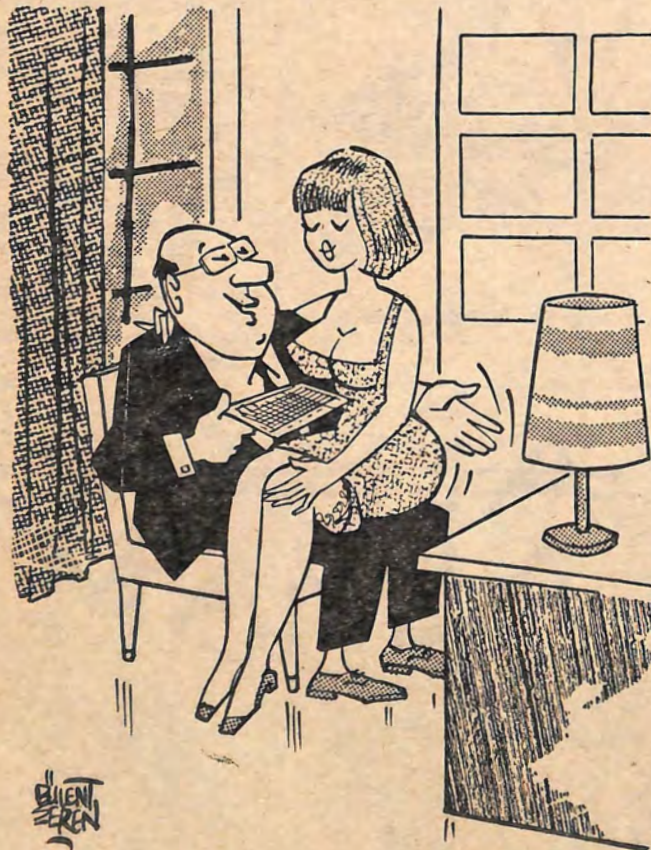
Genç kadın yapmacık bir tavırla karşılık verdi:

— Bu gece gelmemiz imkânsız! Başka bir yere davetliyiz. Ama muhakkak çiçek yollarım!...

Hepsi birdir şu erkeklerin...

Önce s

— Otur şekerim, otur... Bugün benim toto oynama günüm!

Deli İle

Timarhane.. Zirdeli: Bir şey yazıyor gene...

Yaklaştım: «Oooo, desene, bilgin oldun bu senel»

Kızdı: «Çalışıyorum, çalacağım çene!

Hayat, bir gülünç sahne,

Yazıyorum, kime ne?»

«Konu nedir, arkadaş?» «Hele masaya yaklaş,

Konular çooook.. Oku, şaş: Başkentte kuru tıraş!

Sokakta miting, dalaş.. Varto'da evler salaş!»

— Aman, bir parça yavaş,

Atarken taş, yarma baş!

«Not tutmaya devam et: Evrak arşivi sepet!

Fazla külfet, az nimet.. Bir de sosyal adalet!

Resmî cünbüşe davet: Kokteyl partî, ziyafet!

— Tuhaf konular.. Hayret!

Dinliyorum.. Ha gayret!

«Yaz.. Sabırsız olma pek: Havadan ense, göbek,

Sana bir kuru ekmek.. Bana baklava, börek!

Şehirde çengi, köçek.. Dağda tabanca, tüfek!»

— Sahneler garip gerçek..

Veter.. Şunlara son çek!

NEC
RÜ
E

B Ü Y Ü K

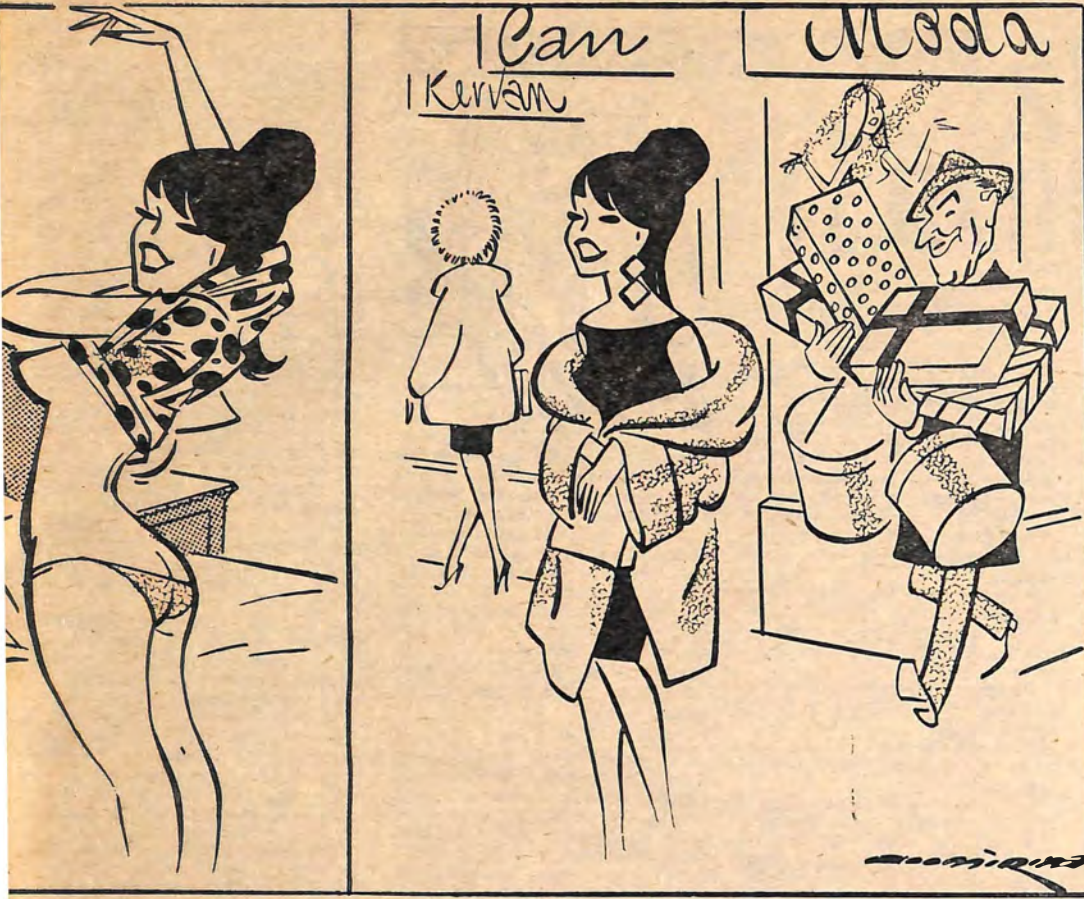
* Hamurunu şeytan yoğurmasaydı, kadın, ilâhların ağzına layık bir lokma olurdu!

* Büyük insanlar devri geçmiştir. Karınca yuvası, yâni çokluk içinde hayat devri başlamaktadır.

Amiel

* Düşünen insanın en güzeli saadeti, anlayabileceğini araştırmak ve akıl erdiremeyeceğini olduğu gibi kabul etmektir.

Goethe

Sinema

Gecenin sekiziydi. Kadın İstik lâl Caddesindeki sinemalardan birinin gişesine yaklaştı. Kasadaki kıza sordu:

— Kırmızı kazaklı, bej kasketli ufak bir oğlan çocuğu gördünüz mü?

— Yanılmıyorsam, böyle bir çocuk saat ikide bilet aldı ama ne zaman çıktı görmedim!...

Kadın, gişenin deliğinden içeri bir paket atarak:

— O benim oğlumdur, yemeğini getirdim, ona verir misiniz lütfen?...

Geliyorum..

Bir ayakkabıcı dükkanının kapısında şöyle bir karton asılıdır: «Bir saat sonra geliyorum.»

Ayakkabıcı Daha altında şunlar yazılı: «Seni aramaya gidiyorum. On dakika sonra buradayım.»

Karın

Âsâ-yişsizlik!

Gece yarısı, polis karakolunun telefon zili çalar. Nöbetçi komiser, ahizeyi eline alır. Sarhoş ve sinirli bir erkek sesi duyulur:

— Nedir bu semtinizdeki âsâ-yişsizlik? Nedir bu rezalet? Postahanelerin yanındaki parka bıraktığım arabamın direksiyonunu, frenini sökmişler, kontak anahtarını çalmışlar!...

Pişkin komiser: — Merak etmeyin beyefendi, şimdi bizzat ben meşgul olur, gereken tahkikatı yapar, hırsızları yakalamaya çalışırız.

Der ve ahizeyi yerine koyar. Biraz sonra telefon tekrar çalar, aynı sarhoşun sesi duyulur:

— Affedersiniz bay komiser, sizi rahatsız ettim. Arabaya yanlışlıkla arka kapısından girmişim!...

urlar...

Sonra giydirirler!...

Röportaj

«Sus be.. Kulak ver yalnız: Üç aylık gebë genç kızl Bayanda ayna, cımbız.. Bayda sadece yaldız..

Nurcu, gerici hafız.. Biz nasıl kalkırız?»
— Batırıyor sun cız cız:
Elinde bir çuvaldız!

«Devam ediyorum, yaaaz: Siyasette kin, garaz, Çarşıda yolunan kaz.. Vergi vermeyen kurnaz! Din hocası binamaz.. Camiyi soyan yobaz!»

— Yeter, kısa kes biraz, Bunca konu yazılmaz!

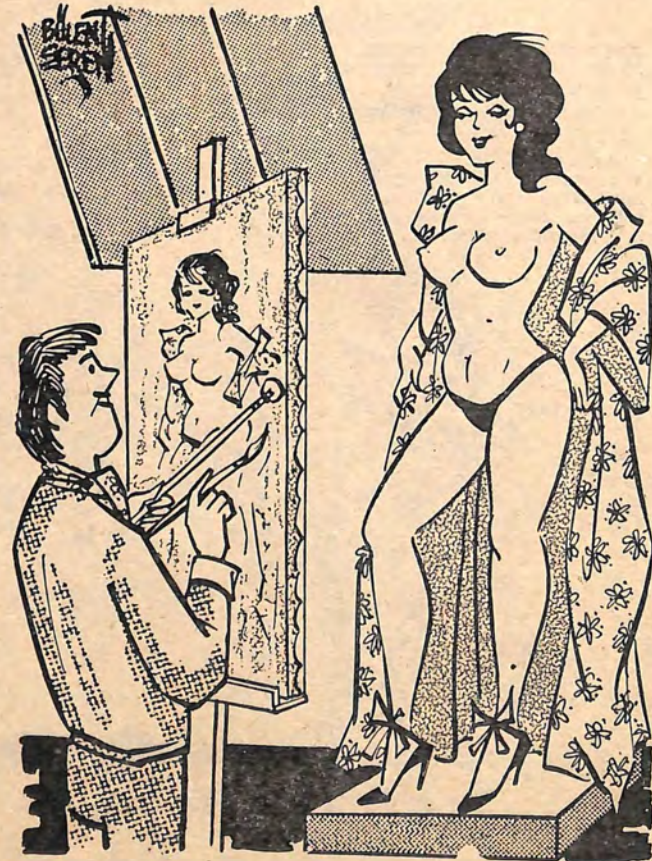
«Yazılmaz mı, kim demiş? Bunu diyen bok yemiş! Altı ayda iyi iş.. İşt en kırılan kırış..

Her şeyi inkâr ediş: Bôla dar, dara geniş!»
— Kapitale yumruk, diş..
Pek hoş değil bu gidişi

«Bitmediii: Boş kap, kakac.. Evde tûtmeyen ocak, Yolda ustura, bıçak.. Haydut, soyguncu, kaçak.. Yerleş Tımarhaneye.. Bu yer en rahat bucak!»

— Eveeet, insan bulacak Huzuru burda ancak!...

ET
RÜ

— Senin resmini reklâm için vitrine koyacağım..
— Altına telefon numaramı da yaz!

AFLAR

- * Asıl âşık: «Seni delicesine seviyorum» diyen değil, «Seni, evlenecek kadar seviyorum!» diyendir.
- * Senin saadetinin garantisi, herkesin müşterek mutluluğu içindedir.
- * Çocuklarınıza karşı aklınızı kullanınız. Fayda etmezse kalbini kullanınız.
- * Gül olmazsan, diken olma!
- * Koklamanın inceliğini bilmeyenler, çiçekleri çabuk soldururlar.
- * Bu zamanda en çabuk unutulmuş şey aşk ızdırabıdır. En müthiş bile sabahdan öğleye kadar devam eder.

domuz moren'in işi

CEVİREN: Mahmut Önal

L ABARB, baykuş gözlerini gözlerime diktii:

— Demek sen Moren domuzunu tanıyorsun ha, bir de Roşel'i olacaksın...

— Roşel'liyim, ama domuz Moren'i tanımıyorum.

— Bir şey ifade etmez. Roşel'li olduğuna göre, en az onun dillere destan macerasını öğrenmiş olman gerekirdi... Neyse, dinle: O tarihte Moren, Roşel rıhtımında küçük bir tuhafiyeye mağazası işletirdi. Kendisi tezgâhta, karısı kasada çalışırdı. Madam Moren, tek kelimeyle, kocasının başına ekşimiş püsküllü belâ idi: Herifi kümemdeki tavuklardan, kafesteki dişi kanaryalardan kısıyordu. Eli yüzü düzgün hatun kişi giremezdi dükkâna, kadınlar, cadının hismine uğramamak için yüz metre öteden dolanırlardı.

Gel gelelim Moren, hâlinde şikâyetçi değildi, hattâ memnundu: Karısının baskısı ona yarıyordu; gocuk domuzu gibi şişmişti. Dostları:

— Bu uysallığı hep cadının korkusundan, diyorlardı, zincirinden boşanmaya görsün bi kez, dünyada dişi neslinin kökünü kurutur alimallah Moren domuzu...

Günlerden bir gün Moren, gerçekten boşandı zincirinden: Sözde dükkânının çeşitlerini yenilemek vesilesiyle kalktı, Paris'e gitti.

Paris!... Sokaklarında cıvı cıvı kadın kaynaşan günah ve şehvet di-yarı... Madam Moren, nasıl kapıp koyuverdi kocasını bu zinâ deryasına? Nasıl razı oldu bi gidişe? Sır...

Ben, o zaman Fanel mecmuasında çalışıyordum. Moren'i tanıdım. Paris dönüşü bana uğradı. Baktım, herif bitmiş:

— Hayrola, dedim, bir felâket mi? İki gözü iki çeşme:

— Felâket kelimesi hafif kalır, diye sızlandı, felâket değil, rezalet, rezaletlerin daniskası... Bittim, mahvoldum, mesleğim, şerefim, adım sanım, geçmişim, geleceğim...

Anlattı: Paris, dar gelmiş meğer boğaya, doyuramamış azgın boğayı koca Paris, hıznı alamamış... Roşel'e dönerken trende karşısına enfes bir yavru düşmüş. Bütün gece kuzu kuzu oturmuş yavruyla karşı karşıya. Ama sabah olunca dayanamamış, saldırmış... Arkası malûm: İmdat işareti, konduktör, polis, karakol, savcı... Para kefaletiyle güç belâ hapisaneyi boylamaktan kurtarmış yakasını; kurtarmış ama olayı duyan karı kızın yuhalamış kendisini savcılıktan çıkarken... Evde de karısından bir temiz dayak yemiş...

— Savcı senin dostunmuş, diyor-du, ne olur, elini, ayağını öpeyim, bu işe müdahale et, mahkemeyi durdur. Belki büyüğe bir para tazminatıyla...

— Para tazminatıyla savcı, işi durduramaz, dedim, meğer ki kız davasından vazgeçer...

Sonra göz kırparak:

— Pek mi güzeldi? diye sordum.

İçini çekerek:

— Ah, ah, böylesini ne ben gördüm, ne de sen... (Erbabı nâmus-tan) olduğunu nereden bilirdim be birader? Sabaha kadar uyudu tren-de, ben de mum gibi eriyip bittim karşısında. Şafak söktü, uyandı, kal-kıp oturdu, kırlara baktı, bana bak-tı, gülmüseddi. İlklerime kadar ür-perdim. Bu gülmüsem benim için-di, gizli bir dâvetti, beklediğim işa-retti, açık açık: «Akşamdan beri karşında dikilip oturmaktan usan-madın mı pısrık herif? Hâlâ hare-kete geçmiyecek misin koca budala? Bu fırsat bir daha ele geçer mi sanıyorsun salak?» demeğe getiri-yordu. Eh, artık dayanamadım dostum, sen de olsun dayanamazdın ya... Yaradana sığmıy...

— Çullandın...

— Oyle oldu.

— Sen domuzun birisin. Her kuşun eti yenmez, bir kadın bu şekil-de elde edilmez.

Ona yardım edeceğimi, gidip kız

göreceğimi söyledim. Gerçekten ben de bu güzel yavruyu merak etmeye başlamıştım. Moren, elimi ayağımı göz yaşlarıyla yıkayarak gitti.

Ertesi gün matbaadan arkadaşım Rive'yi aldım. Kızın adresine gittik. Ev, geniş bir park ortasında kaybolmuş bir kâşâne... Genç bir kız bizi merdiven sahanlığında karşıladı. Donup kaldım: Kız değil, gökten inmiş bir meleik.

— Matmazel Hanriyet siz misiniz?

İlklerime kadar işleyen tatlı bir sesle:

— Benim, dedi.

Bu sırada babası koşup geldi. Kendimizi tanıttık. Meğer adam, Fanel'in devamlı okuyucusu değil miymiş. Gazetesinin iki tanınmış yazarım evinde görmekten büyük mutluluk duyduğunu söyledi, ellerimizi sıktı, kolumuza girip bizi salona götürürken Rive kulağıma fısıldıyordu:

— Şu domuz Moren'in işini çabucak pamuk ipliğine bağlayacağız galiba...

Salonda yerlerimizi aldık. Biraz hoş beşten sonra hemen sadede geçtim, Hanriyet o aralık uzaklaştığı için açık açık konuştum: Meseleyi soğukkanlılıkla ele almak gerekiyordu. Olay, hallun diline düşmeden en kestirme yoldan örtbas edilmeliydi. Aksi takdirde hiç kimse bunun basit bir taarruzdan ibaret kaldığına inanmayacaktı. Neler düşüncecekler, neler söyleyeceklerdi kimbilir zavalı kız için... Mahkemeyi durdurmak ve... Yarayı kangren olmadan kesip atmak en akıllıca davranış olacaktı.

Karısı seyahatte olduğu için bay

Bonel, tek başına karara varamıyordu:

— Bir teklifim var, diye bağırdı, akşam yemeğini hep beraber yiye-lim, bu gece bizim misafirimiz olun. Yarı sabah karım döntünce bir formül buluruz her halde. Ne dersiniz bu teklifime?

Rive, meselenin hemen karara bağlanması fikrindeydi, ama Bonel ısrar edince sesini çıkaramadı.

Hep beraber mâlikaneyi dolaşma-ğa çıktık. Rive, ev sahibiyle politika tartışmasına dalmıştı. Biz Hanriyet'le geriden yürüyorduk. Kıza sezdirmeden adımlarını yavaşlatıyor, aradaki mesafeyi açmağa çalışı-yordum.

Parkta nefis bir akşam karanlığı başlamıştı. Çamlar mis gibi kokuyordu; yanımda yürüyen kız da öyle... Göz ucuyla ona baktıkça Moren'e hak veriyordum. Yalnız anladığım bir nokta vardı: Herif, nasıl olmuş da bu kızın karşısında sabaha kadar dayanabilmişti?...

Moren'den söz açtım: Babasına söylediklerini ona da tekrarladım... Kız, dudaklarında belirsiz bir gülü-çükle, ama belirli bir ilgiyle dinli-yordu beni:

— Kabahat biraz da sizde galiba matmazel, dedim, ne lüzum vardı imdat işaretini çekmeğe? Herife, bir tokatla pekâlâ haddini bildirebilir-diniz, mesele oracıkta biterdi.

Gülmeğe başladı:

— Evet, ama öyle korkmuştum ki, âsâbıma hâkim olamadım. Ne istiyordun benden? Anladım ki...

Vay, vay, vaay, ne istediğini anlamamışmış; yavru kuzu, görüldüğün-den çok daha pişkin.

— Mantıklı düşüncecek olursak, diye sözümü sürdürdüm, Moren'e bir parça da hak vermek lâzım: Bir er-kek, sizin gibi güzel... Hârika güzel bir kız karşısında iradesine sahip olamaz. Adamın sizi öpmeye kalkış-ması, bence normal bir davranıştır.

Bir an, ona düşünme payı verdikten sonra:

— Beni ele alalım, dedim, şimdi ben sizi öpsem ne yaparsınız mese-lâ?

Daha kuvvetli güldü:

— Oooh, siz başkasınız, ona ben-zemezsiniz tabii...

— Yâni?

— Yâni ne onun kadar kaba, (bu-rada sesini alçalttı) ne de onun ka-dar çirkin.

Sarılp yanağına bir öpücük kon-durdum:

— Şimdi nasıl?

— Lütfen tekrarlamayınız bunu, yoksa fikrimi değiştirebilirim.

Elini tuttum:

— İşin aşımı bilseydiniz, böyle konuşmazdınız.

— Bir şey bilmek istemiyorum.

— Bununla beraber söyleyeceğim:

Sizi bir deli gibi seviyorum...

Gözlerini gözlerime diktii:

— Evet, diye tekrarladım, sizi se-viyorum... Yeni bir şey değil bu: Bir yıldır seviyorum. Bir gün buradan geçerken sizi gördüm, delice âşık oldum, ama size yaklaşmak imkânı-nı bulamadım. Derken bu Moren hi-kâyesi çıktı ortaya... Moren trende size saldırmış, yok hapse girecek-miş, vız gelir bana... Sözde ben sizi dâvânızdan vazgeçirmek için geldim buraya. Hayır, hayır, sizi görmek i-çin geldim, sizinle konuşmak için geldim, size hislerimi açıklamak i-çin geldim. İşte gerçek budur mat-mazel... Demin sizi incitecek bir ha-rekette bulunmuşsam affedin beni...

Gözlerini gözlerimden ayırmıyor, gerçeği sözlerimde değil, gözlerim-den okumağa çalışıyordu. Yavaşça:

— Traş, diye mırıldandı.

— Yemin ederim ki doğruyu söy-lüyorum.

— Hadi, hadi.

— Namusum üstüne yemin ede-rim.

Yalnızdık onunla; Rive'yle babası çok uzaklaşmışlardı. Elini elime al-

Yazısız

dım, parmaklarının ucunu öpe öpe ona uzun bir nutuk çektim: Artık aşkına dayanamaz hale gelmişim, artık ben bir deliydim, ne yaptığımı, ne yapacağımı bilmeyen bir deli... Bunları söylerken gerçekten de samimiydim, heyecandan her tarafım yaprak gibi titriyordu. Ben konuştukça o susuyordu, kendini hayalle-re kaptırmıştı. Avucumdaki eli eli mi sıktı, yavaşça kolumu beline doladım, dudaklarımı yanaklarında gezdirdim, ateş gibi yanan nefesini ve ıslak dilinin temasını duydum ve... dudaklarımız birleşti...

Belki ebediyete kadar sürecekti bu birleşme, ama arkamdan (Oh-hööö... Ohhööö) diye gelen bir öksürük sesi, birdenbire bizi yerimizden sıçarttı. (Rastgele bir bankoya çıkmıştık Hanriyet'le) Kız, koşarak ormana doğru kaçtı. Dönüp baktım: Rive, asık suratı, çatılmış kaşlarıyla karşısında duruyordu:

— Böyle mi hallediyorsun domuz Moren'in işini? diye homurdandı öfkeyle.

— Eh, dedim, elimden geleni yapıyorum, görüyorsun... Sen peder beyden bir şeyler koparamadın mı?

— Senin kadar şanslı olmadım ben...

Gülerek koluna girdim, köşke döndük.

Akşam yemeği bitti, ben de bittim: Sofrada Hanriyet'le yanyana oturuyorduk. Masa altında eli, biteviye elimde buluşuyor, bacağı bacağı mı sıkıstırıyordu.

Yemekten sonra mehtap turuna çıktık. Rive'yle Bonel'in politika tartışmaları bitmek bilmiyordu. Bu kez Hanriyet'i parkın öyle bir yerine götürdüm ki, bizi burada Rive değil, şeytanlar bulamazdı. Sade, dallar arasından süzülen ay, bizi kıs-kanarak ızlıyordu. Milyonlarla yıldan beri Aydede'nin, bu kadar tatlı bir aşk sahnesine tanklık etmediğine bahse girerim.

Dönüşte Bonel, Hanriyet'e:

— Hadi kızım, dedi, beylere odalarını göster, bugün çok yoruldular, istirahat etmeye ihtiyaçları olmalı.

Hanriyet, önce Rive'yi odasına bıraktı, sonra beni... Yalnız kalınca onu tekrar kollarım arasına aldım, ama bu sefer dayattı, elektrik düğmesini çevirdi, karanlığa karıştı.

Kendimi yatağa attım... Uyku hak getire... Nasıl geçireceğim bu geceyi hey Allahım?... Deli olmak işten değil... Kapiya tık tık vuruldu, fırlayıp oturdum:

— Kim o?

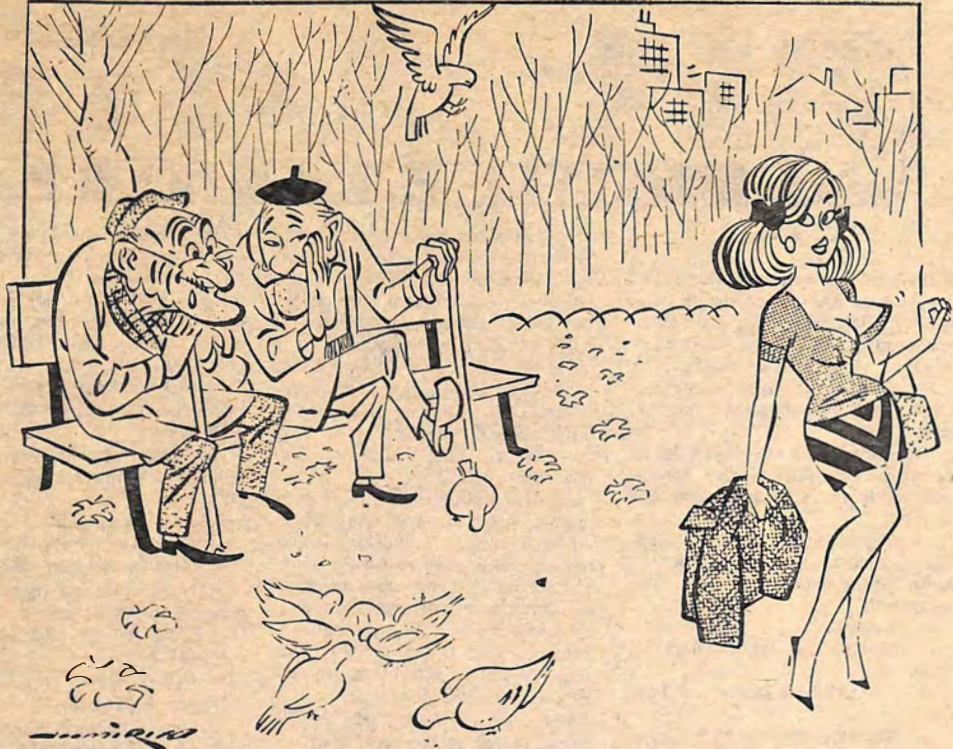
Hafif bir ses:

— Benim, dedi. Kapiyı açtım, Hanriyet içeriye girdi:

— Affedersiniz, dedi, sabahları kahve mi, çay mı, kakao mu içersiniz? Sormayı unuttum da...

Onu öpücüklerime, okşama larıma boğarak:

— Sabahları mı?... Sabahları ne mi içerim?... diye kekeleyordum... Gülerek kollarım arasından sıyrıldı, tekrar kayıplara karıştı... İşte zıvanadan çıkmak buna derler dostum... Yalın ayak, başı kabak koridora fırladım... Nereye gidiyordum? Ne yapacaktım? Artık bunları düşünecek halde değildim. Bir an aklım başıma geldi: Ya yanlışlıkla babası-

— Yemeli... İçmeli... Koklamalı!...

— Yahu, eskiden başka bir şey daha yapardık galiba!...

nün odasına girersem?... Adam sendee, acele bir iş için Rive'yi görmek istediğimi söyleyiveririm. Bundan daha mantıklı sebep olur mu?..

Başladım odaların kapılarını kurcalamağa; elime bir kapı tokmağı geçti, çevirdim, açtım. Odada bir gece lâmbası yanıyordu. Hanriyet, yatağında doğrulmuş, dehşetle bana bakıyordu. Kapiyı kapadım, sürgüsünü çektim:

— Ben de unuttum size sormağa, dedim, acaba okuyacak bir şeyleriniz var mı?

Kız çırpındı, diretti, ama ben, aradığım kitabı bulmuştum artık, sayfalarını çevirmeğe başlamıştım bile... Adımı söyleyemem bu kitabın, ama itiraf ederim: Okuduğum romanların en harikulâdesi, ezberlediğim şiirlerin en kutsalıydı... İlk sayfalarını karıştırınca, Hanriyet, diğer bölümleri okumama müsaade etti. Sabaha kadar kitabın altından girdik, üstünden çıktık.

Tanyeri ağırırken kurt adımlarıyla odama dönüyordum. Hoyrat bir

el kolumdan yakaladı. Rive, öfkesinden titreyen bir sesle homurdanıyordu:

— Şu domuz Moren'in işini hâlâ sağlam kazığa bağlayamadın mı?

Savaşı kazanan bir kumandan gururuyla cevap verdim:

— Bu sefer, dedim, öylesine sağlam kazığa bağladım ki, artık bunu, Roşel savcısı değil, Cumhur Başkanı bile bozamaz. Ne dersin?

— Ne diyeceğin: Allah belânı versin...

Aradan yıllar geçti.

Parlamentoya mebus seçildim. Eserlerim tutundu. Şöhrete, servete ulaştım. Bir gün Roşel noterliğine bir işim düştü. Noter rahatsızmış, evine gittim. Yusuvarlak, tostoparlak bir kadın (anlaşılan noterin karısı) beni karşıladı, salona buyur etti.

Beni tepeden tırnağa süzüyor kadını. Bir süre tereddütten sonra, başını önüne eğerek yavaşça:

— Beni tanımadınız mı? diye sordu.

Kekeledim:

— Haaayır, taanıyamadım madam.

— Hanriyet Bonel.

— Yaaa...

Sararmıştım. O gülüyordu:

— Hatırladınız değil mi?

— Hatırlamaz olur muyum.

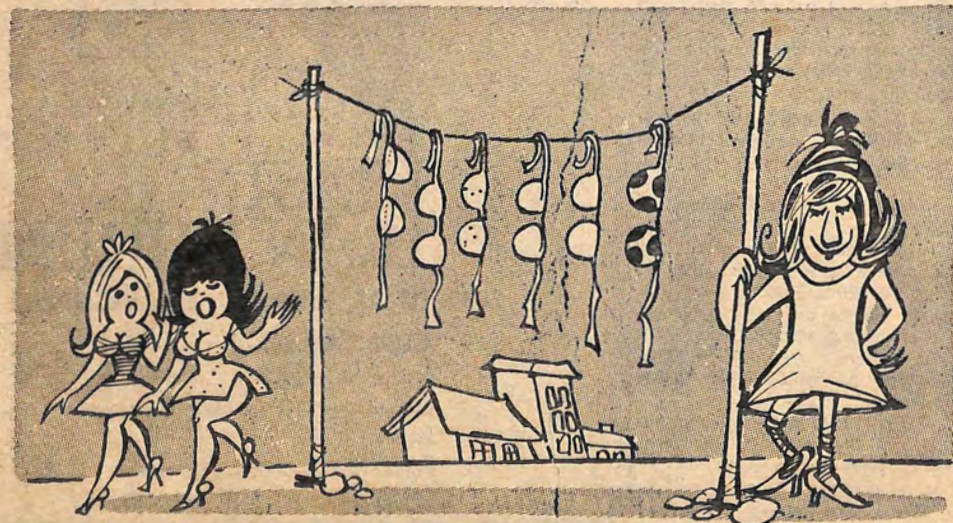
Bu ara kocası içeriye girdi. Hanriyet bizi tanıştırdı. Adam, iki elyle ellerime sarılarak:

— Neeee, diye bağırdı, mösyö Labarb mı? Aman ne mutlu tesadüf... Çoktandır sizinle tanışmaya can atıyordum. Hanriyet hepsini anlattı bana: Onu ne feci şartlarla tanıdığınızı biliyorum, biliyorum.

Sonra, kaba bir lâf etmekten çekinen bir adam utancıyla kulağıma eğildi:

— Şu domuz Moren'in işini kasdettiğimi anladınız değil mi? Meselenin halli için gösterdiğiniz çaba ve bulduğunuz formül cidden dâhiyaneydi monşer... Tebrik ederim.

Çeviren : Mazhar ÖNAD

— Güleyim bari, bize kurum satıyor!

AKBABA

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı İşlerini Tüken İdare eden :

Kadri Yurdatap

Dizlendiği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 25 lira,

iç sayfalar 40 liradır.

Fiyatı : 100 kuruştur.

it Adası

ROMAN

MUZAFFER İZGÜ

— 2 —

Dişlerini gıcırdatmış dedem:
— Göya, gıza inat ettirip de açtıracak... Ulan Recep ağa, sana daha yakın şu it. Çek ense köküne bi dene de yüreğin rahat etsin!...

Recep ağa, şak diye çekmiş babamın ense köküne tokatı. Top sakallı:

— İş inada binince, ben bile açarım... Hani Recep ağa, hatırlıyon ya, iş inada binince nasıl açmışdık...

— Doğru, doğru, demiş Recep ağa. Gızcağız açmasın da netsin? Kâfir, düzene getirmiş bi kere... Sona gızım?...

— Hi hi hl...
— Tıkanma yavrum, tıkanma bi danem...

— Açtım. Büyük amma, içi boş dedi.

— Aboooov, ellettirecek hınzır, ellettirecek...

Babamın suratına, tüü, diye tükürüğü fırlatıp, tükürük hızlı gitsin diye arkasından da iri bir kesek fırlatan muhtar:

— Ellettin mi gızım? diye sormuş. Dedem, kızından evvel davranarak:

— Elletmez de napar muhtar, demiş. Sülâlemize çekmiş. İş inada bindi miydi, deel elletmek, kestiririk bile... Vur Bekir ağa, Allahını seversen hızlıcana vur da, garnım gurdasın...

Güüm!... Böğrüne yapışmış bir yumruk babamın...

— Sonaa gızım?...
— Ellettim.

— Tabii gızım, tabii elledecen. Sülâlemizin şerefini iki paralık edecek deeldin ya...

— Hi hi hl... Sona bana dedi ki, ben eyice anlamadım, bi daha elle-yim, dedi.

— Bak sen firavuna, demişler sekizi de.

— Sona, gene elledi, sona da elini göbeğine doğru gaydırdı...

— Vaaaşşş, tecavüz edecek tecavüz, diye sekizi birden yine bağır-mış.

Muhtar, yanlışlıkla yanındaki Cafer ağanın ensesine bir tokat şaklattıktan sonra:

— Dinine Allahına, kalk Cafer ağa, sinirimden naptığımı bilmiyorum. Şu kefereden hincımı iki mış-lı al...

Cafer ağa, yaradana sığınıp, babama:

— Şu benim yediğim tokat için, şu da muhtarın hatırı için, deyip iki tokat yapıştırmış ki, babamın gözlerinin önünde muhtarlar uçuşmuş.
— Sonaa gızım?

Anam, işte o zaman iyice tıkanmış. Dedem, anamı kucağına aldıktan sonra:

— Benim sâbi yavrum, benim güzel gızım, diye saçlarını okşamış. Sonra muhtara dönerek:

— Besbelli ki tecavüz etmiş işte. Gız gerisini anlatmaya sıkılıyor.

Muhtar ayağa kalkmış:
— Öyleyse tutalım zaptı, demiş.

İçlerinde, babamdan başka okuma yazma bilen olmadığı için kâğıdı kalemi onun eline vermişler. Muhtar, ensesini on dakika, kulağını da on-beş dakika karıştırdıktan sonra:

— Yaz ulan it, demiş.

Babam almış kâğıdı kalemi eline, sanki diğer âzâlar okuma yazma bil-lirlermiş gibi babamın arkasına tek sıralı safta dizilmişler...

— Yaz ulan!... De ki oraya... Bu-gün ayın gaçı?...

Hepsi, birbirlerinin yüzüne bak-mışlar. Hiçbiri de ayın kaçı oldu-ğunu bilmiyormuş. Yalnız biri, karısı-nın ölümüyle, kara öküzünün doğu-mu arasında uzun uzun nisbetler kurduktan sonra söyleyebilmiş...

— Yaz ulan!... 19..... senesinin, Osman'ın gızı Gülizar'ın sarı ineği aramaya çıktığı gün, nokta goy lan oraya!... Seni düzü seni...

Noktayı hepsi bildiği için, babam birkaç saniye gecikti diye, sekiz ay-ır tokat inmiş ense köküne.

— Hih, goydu goydu, eee muhtar, demişler.

— Gülizar tarlanın yanından türkü çığıra çığıra giderken, işbu zabıt-taki suçlu işliyen İramazan oğlu Bay-ram, nokta goy lan oraya!...

Sekiz tokat daha inmiş babamın ensesine... Birer tokat daha vurabil-mek için muhtar:

— Bi nokta daha goy lan oraya, demiş. Sonaa efendim, yazma lan ha bu sonaa efendim kelâmini, söz gelişi bu...

Sekiz kişi birden, hem —söz gelişimi— demişler, hem de tokatı ya-pıştırmışlar.

— Sonaa efendim, Bayram gızı görürce... Nerdeydin lan sen o va-kit?

Tokatlar inmiş yine:
— Söyle lan nerdeydin?

— Şu garşı teveğin dibindeydim.

— Yaz ölese, şu garşı teveğin dibinde oturan Bayram... Aboooov, heyya lan, ne işin vardı senin elin bağında?

— Osman ağa yolladı...

Dedem köpürmüş:

— Ben yolladım, ben yolladım ha?... Yemin et ulan, yemin eti...

— Vallaha. Sen yollamadın mı?

Dedem sinirinden hem halay çe-kiyormuş, hem de her zıplayışında:

— Vallaha da ben yollamadım, billâha da ben yollamadım, diye ter tepiniyormuş.

Gür sakalla, Top sakal dedemin ellerinden tutarak:

— Otur Osman ağa otur... Biz senin gibi müslüman, beş vakit na-mazını kaçırmayan adamın sözüne inanmayıp da, şu ırz düşmanının sözüne mi inanacık? demişler.

Dedem, bu iştahla bir tokat daha çekmiş babamın ense köküne. Top sakal vurur da, Gür sakal durur mu? Diğerleri âzâ, muhtar resmî me-mur... İnmiş yine tokatlar...

— Yaz ulan!... Bayramın heç bi işi yoğudu... Gülizar'ın arkasından bi dilki gibi gelip, ondan ilkin başa yetişerek, ha vu garşıdaki teveğin dibine pusu guran... Pusu mu gur-dun, yoğusam oturdun mu lan?

— Oturdum...

— Yaz ölese, oturarak pusu gu-ran, goy oraya bi nokta!...

— Durma lan goyl... Şak şak şak...

— İramazan oğlu Bayram, Güli-zar'ın söylediği yanık türküyü yarı-da keserek...

Top Sakal:

— Allah gurşunlara gelesin e mi, ne isdedin ulan yanık türküden?

Muhtar devamla:

— Gız Gülizar, diye çığırmış. Çı-ğırdı deel mi gızım?

— Çığırdı muhtar emmi.

Muhtar, biraz kanun lâfı edebil-mek için:

— Ayağına çığırmak altı sene-den başlar, demiş. Sonra devamla:

— Bi daha, —Gız Gülizar— diye çığırmış. Sen ne dedin gızım?

— Ne diyon Bayram? dedim.

— Yaz ulan boksoylu!... Gülizar, —Ne diyon— diye cuvapladığında...

Nokta goy lan oraya!...

— Goy ulan noktasını!... Şak şak şak...

— Ve yanına geldiğinde, gıza ne aradığını sormuş. O da, —Inek arı-yorum— demiş. İşte bu dediğinde...

Burası çok möhim, yala lan gale-mil!...

— Yala, diye tokatlar inince, ba-bam dondurma yalar gibi kalemi bir ucundan diğer ucuna dek yalamış.

— Çalıların dibini göstererek, —Dey ha, inek orda— diye sâbi gızı aldatıp, nokta goy lan oraya!...

— Goy ulan noktasını!... Şak şak şak...

— Gızı çalı dibine gönderdiğinde, — İşte sarı inek— diyerek, yala lan galemi. Çünkü, burası da çok möhim!...

— Yala lan!...

Tokatların şiddetinden az daha babam koca kalemi yutacakmış.

— Gızı, topunun üstüne dikerek...

Top Sakal, lâfa karışmış:

— Muhtar, madem toptan lâf ed-lyoz, nişan falan da goyak ki, zabıt dokunaklı olsun.

— Goyacık Bekir emmi, goya-cıyk...

Muhtar, burnunu karıştırdıktan sonra:

— Gızın topu... Evet gızın topu... Dur ulan, garala orayı...

— Garala lan, garala!... Şak şak şak...

— Sâbi gızın topu yazlı... Evet,

**BASIN
ILAN KURUMU**
YURT İÇİ VE YURT DIŞI REKLAMLARINIZ İÇİN

ANLAYIŞLILIK

Genel Müdürük :

Çagaloğlu, Türkoçağı Caddesi No. 4
İstanbul

Telefon : 27 66 00 - 27 66 01

Diğer adresi : BASINKURUMU

(Basın : 25094 — 12)

sâbi gızın topu havaya dikildiğinde, İramazan'ın oğlu, ırz düşmanı, fıravun, namussuz, alçak...

Geriyeye kalan yedi kişi de, her biri Bayram'ın başına bir muhterem sıfat daha ekliyerek yazmasını emretmişler. Babam, bu kadar kötü sıfatın altından nasıl kalkacağını düşünürken, muhtar devamlı:

— Ve itoğlu it Bayram, Güli-zar'ın yanına yaklaşıarak...

Gür Sakal:

— Bana kalırsa, arkadan tecavüz ettirek ki, daha dokunaklı olsun, demiş.

— Heye heye, arkadan tecavüz ettirelim, demişler.

— Yaz ulan!... Arkadan gıza saldırarak tecavüz edip, gızın ırzını kirlletmiştir...

— Tüüü, Allah belânı versin, demiş diğerleri.

— Şimdi aç ulan altına... Şu sağ tarafa, Muhtar Musdafa Gocakafa, de. Sona, onun yanına âzâdan Bekir ağa yaz, sona âzâdan Cafer ağa yaz, Hasan ağa yaz, Fıtkı Derviş yaz... En sona da gendî ismini yaz ve altına barnağını bas!...

Babam:

— Ben imza billirim, deyince, muhtar:

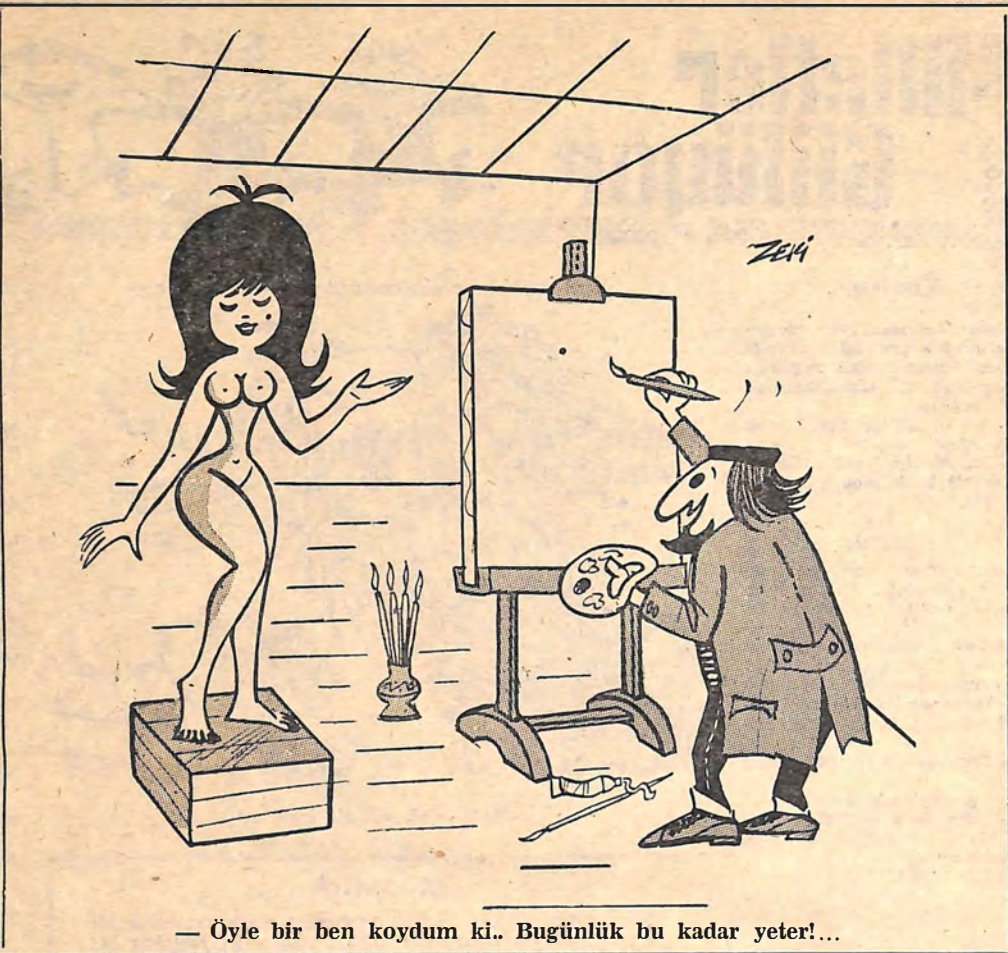
— Ulan ırz düşmanı, bu kadar barnak izinin arasına imza goyacan da zabıdın dokunaklılığını mı geçirecan? Bas barnağını!...

Parmaklar, yalana yutula basılmış.

— Eee muhtar, kaç sene verirler diyon? diye Gür Sakal sormuş.

— Ayağına çığırması altı sene, kendi bağlarında gıza tecavüz etmesi beş sene, etti mi onbir. Sonaaa, bi de topu havaya dikmesi var ki, buna da verirler en azından on sene, etti mi yirmibir. Bir de arkadan saldırmak var ki, on sene de bundan yer, eder otuzbir sene. Bir de türküyü yardıda kesmesi var, haydi ona da altı ay versinler, eder otuz bir sene altı ay... Oh anam oh. Yat yat bitmez.

— Tuh ulan, demiş Bekir ağa, keşke biraz daha bi şeyler goysaydık da, oldu olacak asırsaydık düzüyü.

— Öyle bir ben koydum ki.. Bugünlük bu kadar yeter!...

Muhtar, babama:

— Hadi, düş lan önümüze, demiş.

Babam ayağa kalkmış, kalkarken de elindeki zaptı yırtıvermiş...

— Aboov, diye bağırışmış muhtar. İşte şimdi senin dediğin oldu Bekir ağa. Devletin resmiye kâadını yırttı. Asarlar namussuzum asarlar!..

— Sekiz kişi kâğıttan daha hızlı yırtınmışlar:

— Furun ulan şuna, furun!... Ga-

nı gatlî helâl artık, furun, furun!...

— Durun bee, diye bağırışmış babam. Alcam işde bu gızı. Var mı bi diyeceniz?

Muhtar:

— Nikâhnan mı? diye sormuş.

— He, nikâhnan...

Dedem, yerde iki büküm yatan anama bağırarak:

— Kalk gız, öp gocayın elini, demiş.

Anam gelmiş, babamın elini öpmüş.

Gür Sakal:

— Bayram eyi çocukdur, demiş.

Top Sakal:

— Yiğit oğlandır, demiş. Eee, gız memelerini açar da oğlan durur mu? Ne de olsa deliganlı... Ganı gaynamışdır...

(Devamı var)

Yeni Yılın en güzel kitabı: BİZİM YOKUŞ

Basın dünyamızın

50

yıllık hikâyelerini

50

yıllık şöhretlerini

Yusuf Ziya

ORTAÇ

Sizlere bu

kitapta

anlatıyor

En iyi kâğıt, Altı renk ofset kapak, 352 sayfa, Fiatı 12.50 kuruş.

1 ŞUBAT ÇARŞAMBA GÜNÜ BÜTÜN KİTAPÇILARDA

Milletler Gülüyor

Balık

Doktor, hastasını iyice muayene ettikten sonra, takip edeceği perhizi anlattı. Tabii, unuttuğu şeyler olmuştu... Hasta hatırlatmağa başladı:

— Acaba, doktor bey, balık sıhhi midir?

— Ne bileyim ben? Bugüne kadar hiç balık muayene etmedim ki...

Parmak

Asker namzedi, heyet muayenesinden geçecekti... Ama o önceden bir sakatlık uydurarak askerlik süresini kısaltmayı düşünmüştü... Doktorun karşısına gelince Schlav'un sağ elinin işaret parmağı içine iyice kıvrılmıştı... Doktorlar askerin elini iyice incelediler. Sonra albay sordu:

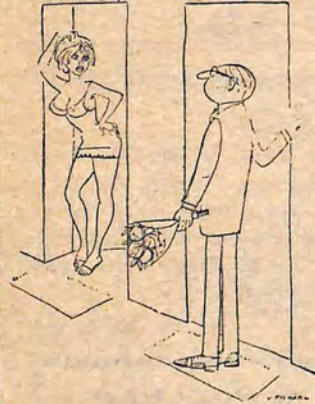
— Parmağın ne zamandan beri böyle?

— Üç seneden beri...

— Daha önce nasıldı?

Schlow, parmağını uzatarak karşılık verdi:

— İşte böyle!

— Saat altıdan önce gelmez, isterseniz bizde bekleyin!

İnekler

Bir Amerikalı karı koca Teksas'ta çiftlik geziyorlardı. Temizliğin, intizamın karşısında hayretlerini gizleyemezler, kadın sordu:

— İnekler acaba ahırları nasıl buluyorlar?

Kocası anlatır:

— Görmüyor musun, her bölmede adları yazılı...

Evli

Pinpon bir ihtiyaç Londra'daki Düşkünler Evi'ne müracaat ederek yardım ister:

Memur formülle doldurmak için soru sorar:

— Yaşınız?

— Doksan yedi!

— Evli misiniz?

— Henüz değil!...

Kızıl muhafızlar gittikçe azıyor. — Gazeteler —

Mao — Haydi, gir içeri artık!

Misafirî

JACQUES sıcaklar bastırır bastırılmaz, deniz kenarında bir ev kiralayan Dupont'ları ziyarete gider. Ev sahipleri her zamanki misafirlerdendir diye Jacques'i güler yüzle karşılarlar. Usulen kalmasını teklif ederler.

Aradan birkaç gün geçer Jacques'in teni bronzlaşmıştır artık... Dupont'lar azami bir hafta kalabileceğini hesaplayarak ziyaretinin sekizinci gününü ipe çekmeğe başlarlar. Ama o gün gelir geçer, Jacques'da en ufak bir hareket göremezler. Karı koca başlarlar fena halde kızmağa... Bir gün düşünüp taşındıktan sonra onu, evi terketmeğe mecbur kalacak bir durum yaratmağa karar verirler.

— Yarın öğle yemeğinde, der, mösyö Dupont karısına, kavgaya etmeğe başlayalım. Bunu ta Jacques müdahale edene kadar sürdürelim. O ağzını açtığı anda ben de kapı dışarı etmek için fırsatı yakaladım demektir!

Ertesi gün yemekte, mösyö ve madam Dupont bir hiç yüzünden başlarlar atışmağa...

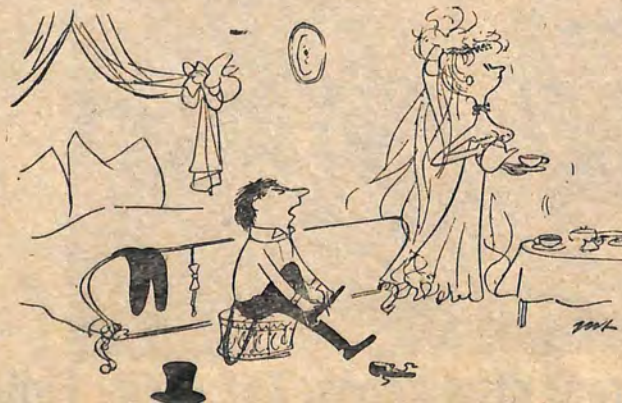
Kavga gittikçe ateşlenir, sesleri yükselir, birbirlerine söyledikleri sözler ağırlaşmağa başlar... Derken yerlerinden kalkarlar, döğüşmek için... Bütün bunlar olurken Jacques sakin sakin yemeğini bitirmeğe uğraşır.

Dupont'nun sabrı tükenir, kavgayı keserek misafire:

— Karım bana hakaret ederken sen arkadaşım Jacques buna nasıl kayıtsız kalabiliyorsun şaşıyorum? Diye seslenir.

Jacques lokmasını iyice çiğnedikten sonra cevap verir:

— Şunun şurasında, evinizde bir ay daha kalacağım, ne diye kavgalarınıza karışayım?

— Yooo, kahve içmem.. Uykum kaçar sonra.

Denizci

Marc'ın askere gitme zamanı gelmişti. Çağrı üzerine askerlik bürosuna gidince, kumandan sordu:

— Hangi sınıfa ayrılmak istiyorsun? Denizci mi, piyade mi, havacı mı?

Genç oğlan:

— Denizci olmak istiyorum! dedi.

Kumandan sormağa devam etti: Adı, soyadı, yaşı v.s. Bir yandan da formülleri dolduruyordu.

Bir aralık:

— Yüzme bilir misin? diye sorunca.

— Ne o? diye şaşırdı Marc, yoksa geminiz yok mu?

Cehennem

Rochel annesine anlatıyordu:

— Berli benimle evlenmek istiyor!

— Hoşuna gidiyor mu?

— Çok garip düşünceleri var! Mesela cehenneme inanmıyor!

— Seninle evlensin, o zaman inanır!

— Artık bana ihtiyacınız kalmadı galiba!...

Krallar...

Adı mühim olmayan devletlerden birinin Hariciye Bakanı Avrupa'da uzun ziyaretlerde bulunduktan sonra yurduna dönmüş, intibalarını şöyle naklediyordu:

— Avrupa'da bize çok iltifat ettiler. Yalnız bu arada Yunan Kralı bizi oldukça soğuk kabul etti. Aslında, Norveç Kralı da olabiliirdi...

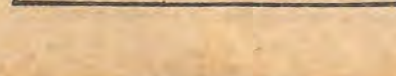
Afrika

Alfred, Afrika seyahatine hazırlanan komşusuna:

— Sız ki sıcağa tahammül edemiyorsunuz, nasıl olur da Afrika'da tatil geçirmeğe gidersiniz anlamıyorum? Orada gölgede eli derece sıcak oluyormuş!

— Dostum, kimse beni orada gölgede oturmağa mecbur edemez ki!...

Adamımız CEYMİS BONT

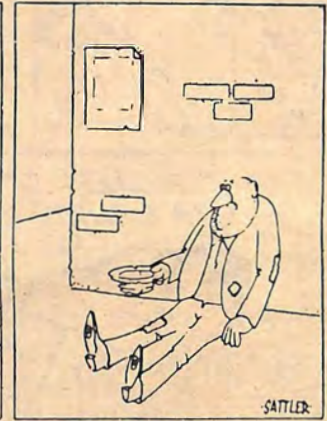
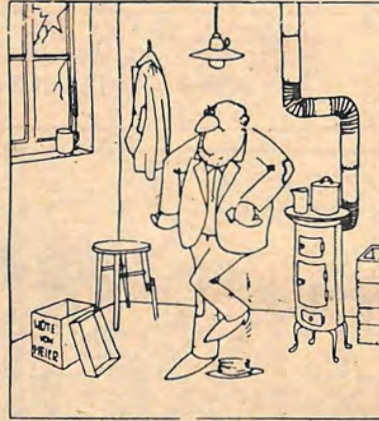

DÜĞÜ KARİ KATÜR LERİ

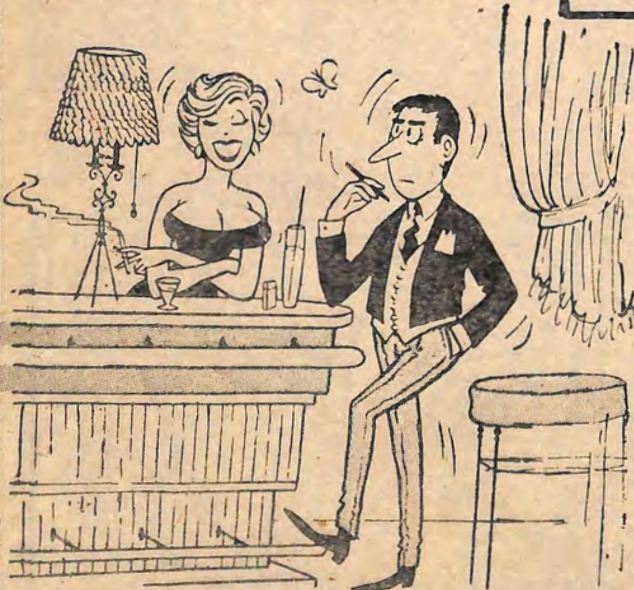

tetsu

-BABAM ASKERDE DÜĞME DİKMEĞİ ÖĞRETTİKLERİNİ SÖYLEMİŞTİ... İŞTE İĞNE, İPLİK... SEN ASKERLİK YAPTIĞI MI?...

YAZISIZ

-BÖYLE İŞLER AYAKÜSTÜ KONUŞULMAZ... HİÇ OLMAZSA BİR DİVANA UZANALIM...

-BAK SEVGİLİM, SENİ UNUTMADIM!

Türlü

**UFA ile yapıldığı takdirde
harika olur**

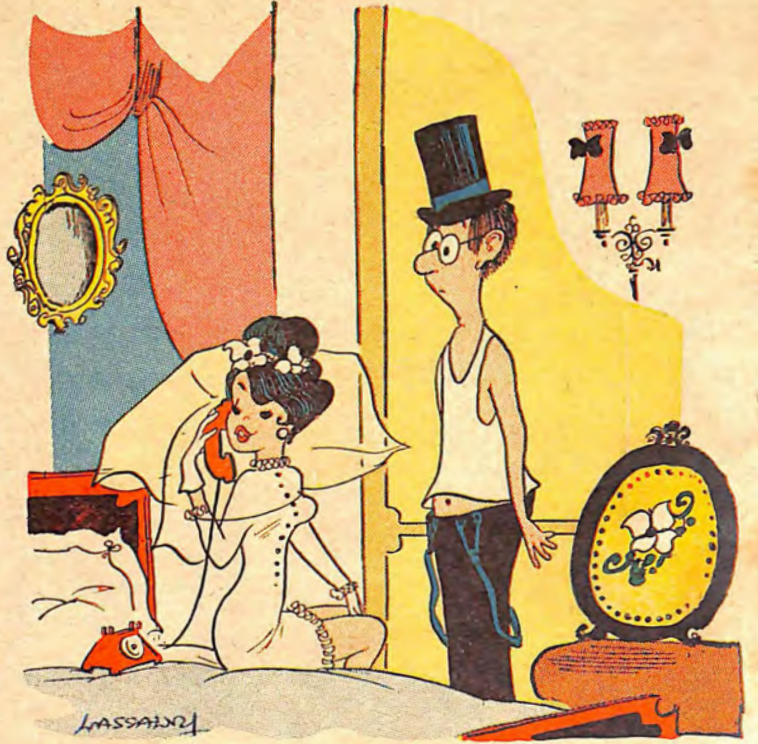
UFA, Türk yemeklerine ve
tatlılarına en uygun margarindir.
Ufa'nın tadını alanlar bir daha
başka margarin kullanmazlar.

UFA—üstün lezzetli margarin

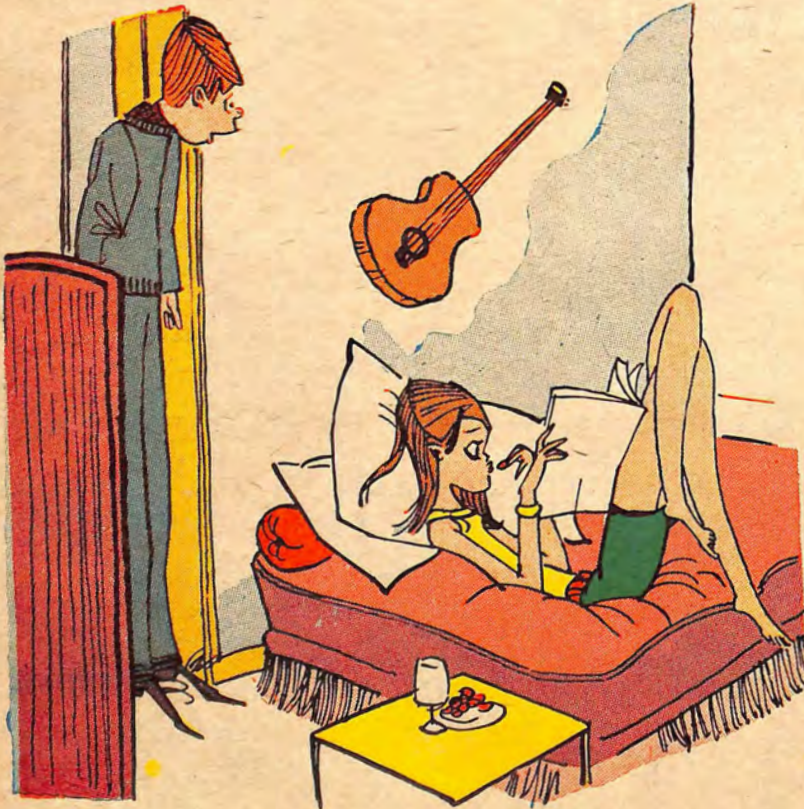
Aklaba

-AH, NE GÜZEL ÖRDEKLER...
-ÖRDEK DEĞİL ONLAR... KAZ!

-ELBİSEYLE NEYSE AMA
SOYUNUNCA FELÂKETİ

-ORTALIĞI SÜPÜRDÜM, BULAĞI DA YIKADIM...
-SANA AŞKIMI İSBAT İÇİN DAHA NE YAPAYIM?..

-HEEEY... NEREDEYİZ?...
-NE BİLEYİM GÜZELİM, LEVHAYI
KAPATMIŞSINIZ ...